

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XVIII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 €

15. SRPNA 2010

Z obsahu:

Hloubka a smysl kněžského celibátu

Z rozhovoru Benedikta XVI.
s kněžími při vigílii
na Mezinárodním setkání
kněží 10. června 2010
na náměstí Svatého Petra
- strana 2 -

Nanebevzetí Panny Marie a duchovní život

Gabriele
M. Roschini OSM
- strana 4 -

Jde jen o touhu lidové zbožnosti?

K otázce vyhlášení
dogmatu Panny Marie
Spoluvykupitelky
- strana 5 -

Růženec se zpětnou účinností

- strana 7 -

Ordinace žen?

Jednou provždy vyloučena
- strana 8 -

Ježíšovo srdce světa (11)

- Malá duše

Consolata Betrone

P. Lorenzo Sales - četba
na pokračování
- strana 10 -

Federico Zuccari (asi 1542/1543 - 1609): Nanebevzetí Panny Marie

Hloubka a smysl kněžského celibátu

Z rozhovoru Svatého otce Benedikta XVI. s kněžími při vigílii na Mezinárodním setkání kněží 10. června 2010 na náměstí Svatého Petra (dokončení)

Svatý otče, jsem don Karol Mi-kloško a přicházím z Evropy, přes-ně řečeno ze Slovenska, a jsem misionářem v Rusku. Když sla-vím mši svatou, nacházím sám sebe a chápu, že tam nacházím svou identitu a kořeny energie pro svou službu. Oběť Kříže mi odhaluje Dobrého pastýře, který dává všechno za své stádo, za kaž-

dou ovci, když říká: „Toto je mo-je tělo... toto je moje krev“, kte-ré se vydává a vylévá v oběť za vás, tehdy chápu krásu celibátu a po-slušnosti, které jsem svobodně slí-bil v okamžiku ordinace. I přes přirozené obtíže se mi celibát je-ví při pohledu na Krista zcela jas-ný. Zaráží mě však, když čtu tolik světských kritik na tento dar. Žá-

dám pokorně, Svatý otče, abyste nám vyložil hloubku a autentický smysl církevního celibátu.

Díky za dvě části této otáz-ky. První, v níž se ukazuje tr-valý a životní základ našeho celibátu; druhá, která poukazu-je na všechny obtíže, v jakých se ocitáme v naší době. Důležitá je první část, tj. centrum našeho

Letos 1. listopadu bu-deme slavit nejen slav-nost Všech svatých, ale také 60. výročí vyhlášení člán-ku víry, že Panna Maria byla s du-ší i tělem vzata do nebe.

Kdyby si Pius XII. nepospíšil a nevyhlásil čtvrté marián-ské dogma již v roce 1950, po 2. vatikánském koncilu bychom se ho už určitě ne-dočkali. Proč? Protože by pro ně-keré hodnostáře představovalo nepřekonatelnou překážku pro ekumenický dialog. Tato zaslou-žená oslava Matky Boží vyvola-la před šedesáti lety v protestant-ských kruzích opravdu obrovskou bouři. Kdybych měl jen stručně vypočítat všechny námitky a vý-tky, které protestantská strana vznesla před vyhlášením a ještě více po něm, zabralo by to ně-kolik stránek. Protesty vyvrcho-lily nařčením, že katolická církev Marii zbožštila, těžce se provinila proti prvnímu Božímu příkázá-ní a opustila základy apoštolské víry. Byly tím údajně znemožně-ny předpoklady pro pokračování ekumenického procesu.

Už z těchto výtek (o dalších útocích ani nemluvě) je jasné, že odpůrci byli ovlivněni pře-devším svými emocionálními pos-toji a nebyli ochotni střízlivě uvažovat o racionálních věro-učných historických i pastorač-ních důvodech uvedených v bule *Magnificentissimus Deus*, a doce-la zapomněli, že sám Martin Lu-

ther ještě v roce 1522 na svátek Nanebevzetí Panny Marie měl slavnostní kázání. Takový odmítavý postoj k Marii je ovšem dílo pozdějších protestantských teo-logů, kteří v duchu reformačních zásad dospěli nakonec až k ne-

smířitelné alternativě: „Kristus, nebo Maria.“ Z toho plynoucí věroučná krize se pak ještě více prohloubila v době osvícenství a vlivem německého idealismu, což postihlo nakonec nejen Ma-rii, ale i samotného Krista, neboť z celé christologie se stala jen historická a etická proble-matika a role Panny Marie jako Boží Matky tak ztratila všechn význam. Vznikla tak téměř nepřekročitelná bariéra mezi katolickým a protestantským pojetím víry. Nicméně bouře, která před šedesáti lety propukla, jako všech-ny bouře časem nakonec utichla a život jde dál.

To by si měli uvědomit všich-ni, pro které strach z nové bouře je jedním z hlavních argumentů proti vyhlášení 5. mariánského dogmatu, které má oficiálně při-znat naší nebeské Matce titul Spoluvykupitelka, Prostřednice a Pomocnice. Usilovná snaha za-bránit této oslavě Matky Boží ne-bo ji odsunout někam do nedo-zírné budoucnosti však existující věroučnou různici s protestanty

neřeší ani nesmiřuje. Čím déle však budeme řešení odkládat, tím hůře. Jak chceme za současného stavu těmto našim odloučeným bratřím vyložit třeba heslo Jana Pavla II.: „Celý jsem tvůj a všechno mé je tvé?“ Vždyť podle je-jich pojetí tím papež zcela přehlíží Ježíše Krista! Jeho postoj je pochopitelný jen pro toho, kdo uznává a chápe plné Mariino prostřed-nictví. A proč Ježíš svěřil všechny poklady svých milostí do její správy? Protože on sám si ji z vů-le Otce vyvolil za svou spolupra-covníci na díle spásy a tato Ma-riina spolupráce na vykoupení je z vůle Otce a Syna tak těsná, tak bezprostřední, a proto tak nevyhnutelná, že ji plným právem můžeme označit za Spoluvyku-pitelku po boku jediného Vyku-pitele. Tímto Mariiným titulem není Ježíš Kristus zkrácen, ný-brž naopak oslaven, protože Ma-riina spoluúčast je způsob, jakým Bůh od věčnosti rozhodl a Boží Syn nejvš moudře uskutečnil dí-lo vykoupení. Takto smýšleli křes-tané dávno předtím, než vznikl protestantský rozkol a blud (viz hymnus na str. 6).

Našich odloučených bratří je nám proto velice líto, že je je-jich předkové zavedli tak daleko od největších pokladů víry. Ale vůbec jim nepomůžeme tím, že budeme před nimi dávat Ježíšovu Matku i Matku Církve stranou.

Pokračování na str. 13

života, musí být opravdu v kaž-dodenním slavení svatě Eucha-ristie; a jsou zde ústřední slova proměňování: Toto je moje Tělo, toto je moje Krev; tedy hovoří-me „in persona Christi“. Kristus nám dovoluje používat jeho „já“. Mluvíme v Kristově „já“, Kristus nás „vtahuje do sebe“, dovoluje nám sjednotit se, sjednotit se s je-ho „já“. A tak skrze tento úkon, skrze tento fakt, že On nás „vtahuje“ do sebe samého tak, že na-še „já“ se stává spojeným s jeho, realizuje trvalost, jednotu svého kněžství. On je takto reálně vždy jediným Veleknězem, nicméně velice přítomným ve světě, proto-že nás „vtahuje“ do sebe a či-ní nás tak přítomnými ve své ve-lekněžské misi. Tím je řečeno, že jsme „vtaženi“ do Boha Krista: a je to tato jednota s jeho „já“, která se uskutečňuje ve slovech proměňování. Také v „já tě roz-hřešuji“ – protože nikdo z nás by nemohl rozřešit od hříchu – je to „já“ Krista, Boha, který je-diný může rozhřešit. Tato sjed-nocení jeho „já“ s naším v sobě obsahují, že jsme vtaženi také do jeho reality jakožto Zmrtvých-vstalého, jdeme vstříc životu pl-nému zmrtvýchvstání, o kterém Ježíš mluví u Matouše se saduce-ji v kap. 22: je to „nový“ život, ve kterém jsme už mimo manžel-ství (srov. Mt 22,23–32).

Je důležité, abychom se vždy znovu dali prostoupit touto iden-tifikací Kristova „já“ s námi, tím-to jeho bytím „vytaženým ven“, do světa zmrtvýchvstání. V tom-to smyslu je celibát anticipace. Překračujeme tento čas a jdeme vpřed, a tak „táhneme“ sami se-be a náš čas směrem ke světu zmrtvýchvstání, k novotě s Kris-tem, směrem k novému a pravé-mu životu. Tedy celibát je anti-cipace, která umožňuje milost Pána, který nás „táhne“ k so-bě směrem ke světu zmrtvých-vstání; zve nás vždy znovu, aby-chom překročili sami sebe, tuto přítomnost směrem k přítomnos-ti toho budoucího, které se stá-vá přítomným dnes. A zde jsme

Pokračování na str. 12

Editorial

Mariin chvalozpěv

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Mocné svrhl z trůnu a ponížené povýšil.

Dnešní velká slavnost je pro Pána vítanou příležitostí, aby tě poslal do školy své Matky. Vydala se na dalekou cestu z Nazareta do Judských hor. Připoj se k ní s plným vědomím, koho to můžeš doprovázet: Svatá Panna kráčí do vzdálených hor jako živý svatostánek – ne se pod svým srdcem živého Boha, který se stal v jejím lůně člověkem. Její dlouhá pouť je neustávající proud modlitby: je to oslavný hymnus ustavičného a nejdokonalejšího klanění, nejpokornějšího díkůvzdání, ale také nejpevnější víry a důvěry, kterými tato poslušná služebnice velebí svého Pána. Tvoje společnost jí v tom nesmí rušit, proto ji doprovázej podobnou neustávající modlitbou. Nemáš snad všechny důvody, abys jí v jejím chvalozpěvu věrně a vytrvale následoval?

Pozoruj s nejvyšší úctou tuto nepatrnou služebnici. Nic na ní není nápadného, ničím neprozrazuje, jak vzácná je to schránka ještě vzácnějšího pokladu. Jestliže sám Pán, který vidí i to, co je skryté⁽¹⁾, na ni shlédl a našel v ní s nejvyšším zalíbením svou vyvolenou pomocnici, kdo by mohl být tak smělý a domýšlivý a přehlízet ji, jako by jí nepotřeboval? Všechny ty velké věci, které jí učinil ten, který je mocný, nejsou určeny jen jí, nýbrž jsou především darem jeho milosrdenství pro všechna pokolení.

Právě tak chápe tato prostá dívka z Nazareta své poslání, když nastoupila svou dlouhou cestu ke své příbuzné. Nechce si svého Pána ponechat jen pro sebe ani nyní, když jeho život klíčí v jejím lůně. Cítí svou radostnou povinnost přinést ho k těm, kdo se ho bojí, aby také jim učinil velké věci. Bůh chce přebývat i v tobě a skrze tebe prokazovat sílu svým ramenem, jak toho budeš svědkem v Zachariášově domě.

Ten, kdo dává pokorným vidět Mariinu velikost, je sám původcem této velikosti: Duch Svátý. Obrať se na něho a pros o světlo, abys Mariinu velikost a blízkost vnímal podobně jako její příbuzná, jako velký nezasloužený dar. Mezi všemi tvory na nebi i na zemi není nikdo větší než Matka tvého Pána, a to i přesto, že k tobě přichází tiše jako nepatrná služebnice. Přináší nám Plod svého života, aby v nás obnovil život. Všichni, kteří propadli smrti, pro svoje spojení s Kristem budou povoláni k životu⁽²⁾. Ale toto spojení s Kristem je možné jen díky tě, která porodila Chlapce, aby vládl všem národům.

Proto nepřestávej nikdy blahoslavít požehnanou mezi ženami, protože tím blahoslavíš také

požehnaný Plod jejího života. Jestliže se v Alžbětíně lůně dítě radostně pohnulo již při zaznění Mariina hlasu, jaké divy milosti ti teprve může přinést, když jí dovolíš, aby se svým požehnaným Dítětem vstoupila do tvého srdce! Provolávej velkým hlasem její chválu pro velké věci, které jí učinil Pán: Ona nám dala Dárce života. Ale svolávej ji chválu také za to, že je vždy připravena vstoupit do tvého domu, aby tě obdarovala požehnanou přítomností svého Syna.

Nepřeslechni důvod, pro který Alžběta především blahoslaví svatou Pannu: blahoslaví ji za to, že uvěřila tomu, co jí bylo řečeno od Pána. Uvěřila v nepochopitelné tajemství vtělení Syna Nejvyššího a uvěřila v jeho moc a ochranu i v situaci lidsky neřešitelné. I její cesta ke staříčce příbuzné je ovocem její víry. Nic se nevyplácí více než uvěřit tomu, co ti bylo řečeno od Pána, třebaže se ti to jeví jakkoliv nepochopitelné. Jeho smýšlení není naše smýšlení a jeho moc převyšuje všechno pomýšlení. Ti, kdo spoléhají jen na svůj rozum, svou sílu a své postavení, budou nakonec svrženi z trůnu své pýchy, zatímco věrným, kteří pokorně uznávají a přijímají svou bezmocnost, se nakonec dostane pomoci, ve kterou ve své důvěře uvěřili, a budou moci dosáhnout Bohem vytčeného cíle.

Nemusíš se nikdy obávat, že bys chválou požehnané mezi ženami zanedbával chválu Nejvyššího. Na všechnu chválu má Maria jedinou odpověď: chválí tím nejdokonalejším způsobem Pána za všechny věci, které jí učinil, i za všechnu chválu, které se jí dostává. Neboj se chválit tu, kterou jako první blahoslavil nejen Boží anděl při zvěstování, ale brzy nato i sám Duch Svátý, když jí vnuká proroctví: *Budou mě blahoslavít všechna pokolení*, a když jí sám ve svém velkém Zjevení opěvuje jako *Ženu oděnou sluncem, s dvanácti hvězdami kolem hlavy*.

Chceš-li vzdávat opravdovou chválu svému Pánu, spoj se k tomu s Marií. Není snad Maria první, kdo vzdává chválu a díky za nejvzácnější dar Eucharistie? Kdykoliv tě Pán hladového sytí, je to Maria, kdo ti ho přináší a kdo ho neustále chválí. To dobré, čeho se ti dostává jako andělského pokrmu, je Tělo, které ona jako první přijala a nosila ve svém životě. Pros ji, aby tě naučila Pána přijímat a chválit, ale také se od ní uč připravenosti přinášet pro něho v důvěře a věrnosti spolu s ní i oběti uprostřed úkladů, které jí a jejímu potomstvu, tedy i tobě strojí velký ohnivě rudý drak. Měj důvěru a vytrvalost. Její Syn a tvůj Host zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil. Jemu patří vítězství, moc a královská vláda.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Mt 6,6; ⁽²⁾ srov. 1 Kor 15,20

Liturgická čtení

1. čtení – Zj 11,19a; 12,1,3–6a.10ab
Boží chrám v nebi se otevřel a ukázala se v něm archa jeho úmluvy. Pak se objevilo na nebi veliké znamení: žena oděná sluncem, s měsícem pod nohama a s korunou z dvanácti hvězd kolem hlavy.

Potom se objevilo na nebi další znamení: veliký ohnivě rudý drak se sedmi hlavami a deseti rohy a na každé hlavě měl čelenku. Ocasi smetl třetinu hvězd z nebe a svrhl je na zem. Ten drak se postavil před ženu, která měla rodit, aby pohltil její dítě, jakmile ho porodí.

A porodila syna, chlapce, toho, který má vládnout všem národům železným prutem. Avšak její dítě bylo uchváčeno do nebe k Bohu, k jeho trůnu. Žena pak uprchla na poušť, kde měla místo připravené od Boha.

Tu jsem uslyšel hlasité volání v nebi: „Od nynějška patří vítězství, moc a královská vláda našemu Bohu a panování jeho Pomazanému.“

2. čtení – 1 Kor 15,20–27a

Kristus vstal z mrtvých, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu. Ale každý v tom pořadí, jaké mu patří: na prvním místě je Kristus, pak ti, kteří jsou Kristovi, až přijde. Potom nastane konec, až odevzdá své království Bohu a Otcí a až zlomí vládu všech možných knížat, mocností a sil.

On totiž musí kralovat, „dokud mu Bůh nepoloží všechny jeho nepřátele k nohám“. Jako poslední nepřítel pak bude zničena smrt. „Všechno“ totiž Bůh „podřídil pod jeho nohy“.

Evangelium – Lk 1,39–56

V těch dnech se Maria vydala na cestu a spěchala do jednoho judského města v horách. Vešla do Zachariášova domu a pozdravila Alžbětu. Jakmile Alžběta uslyšela Mariin pozdrav, dítě se radostně pohnulo v jejím lůně. Alžběta byla naplněna Duchem svatým a zvolala mocným hlasem: „Požehnaná jsi mezi ženami a požehnaný

Pokračování na str. 15

Nanebevzetí Panny Marie a duchovní život

Nanebevzetí je nová hvězda, kterou Boží ruka od věčnosti zažehla, aby pak 1. listopadu 1950 v 9.44 hod. zazářila v plnosti své krásy na mystickém horizontu Církve a vylila na všechny duchovní život živé světlo a plný odraz světla dokonalé lásky a radosti, která překračuje všechny sladkosti⁽¹⁾. Co jiného je duchovní život, ne-li život milosti a semeno šťastného počátku života v nebi? Z tohoto pohledu jak život slávy v nebi, tak život milosti na zemi je možno shrnout do tří velkých slov: světlo, láska, radost – světlo poznání plné lásky, láska k pravdě plné radosti a radost, která překračuje všechnu sladkost. Obojí je duchovní život: jak život milosti, který je ještě nedokonalý, tak život slávy již dokonalý. Světlo zření „tváří v tvář“ je život slávy; světlo, které vidí jako v zrcadle záhady, je život milosti.

Světlo plného poznání lásky je duchovní světlo, které se rozlévá z hvězdy Nanebevzetí na duchovní život zde na zemi, osvětluje mysl, zapaluje srdce, potěšuje celý duchovní život.

Světlo poznání plné lásky

Světlo, které se vylévá na duchovní život z hvězdy Nanebevzetí, osvětluje mysl. Osvětluje totiž dogmata již definovaná a skrze ně probouzí novou zbožnost, která je podstatnou potravou nadpřirozeného duchovního života. Stačí připomenout slova, kterými nejvyšší pastýř Pius XII. definoval „dogma zjevné Bohem“: „Neposkvrněná Matka Boží, vždy Panna, zakončila svůj pozemský běh tak, že byla vzata do slávy s duší i tělem.“ V této formulaci jsou vypočítány tři pravdy o Marii, které již byly definovány jako články víry: Neposkvrněné početí (8. prosince 1854), božské mateřství

(22. června 431 v Efesu) a trvalé panenství (na různých koncilech). K těmto třem článkům víry se připojuje čtvrtý: Nanebevzetí Panny Marie s duší i tělem do nebeské slávy. První tři články jako základ čtvrtého jsou uvedeny v tomto pořadí: Jako první je jmenováno Neposkvrněné početí – nejbližší kořen Nanebevzetí. Neporušenost hříchem vyžaduje imunitu vůči trestu za hřích: vůči smrti. Proto v apoštolské konstituci *Munificentissimus Deus* se výslovně uvádí privilegium Neposkvrněného početí, protože je s privilegiem Nanebevzetí v nejtěsnějším spojení: *Arctissime enim haec duo privilegia inter se conectuntur*: Nanebevzatá, protože Neposkvrněná. Ten, kdo počal její život od prvního

okamžiku v plnosti milosti, nemohl ho ukončit v posledním okamžiku jinak než trvalým přechodem do plnosti slávy. Sláva je vždy úměrná milosti – „plnosti milosti“ od prvního okamžiku odpovídá „plnost slávy“ do posledního okamžiku pozemského života. Božské mateřství je kořenem Neposkvrněného početí a všech jednotlivých privilegií vycházejících z moudrosti, moci a dobroty Boha, který v Marii vytvořil své nejdokonalější dílo. Pouta fyzického, morálního a dynamického řádu, která se nutně vážou na božské mateřství a na jejího Syna, vyžadují jak Neposkvrněné početí, tak Nanebevzetí. Neporušené panenství je vyžadováno pro božské mateřství. Tři předcházející dogmata se tedy jeví jako tři důvody a základ čtvrtého dogmatu: Nanebevzatá, protože Neposkvrněná, protože Matka Boží, protože vždy Panna.

Ale čtvrtá hvězda jako hypernova neozařuje jen ony předchozí tři, ale zvláštním transcendentním a uchvacujícím způsobem ozařuje samotnou osobnost Panny Marie v závěru jejího pozemského života. Jedná se o nebeskou slávu nejen duše, jak je tomu u všech ostatních svatých, ale také jejího těla. Tato její „nebeská sláva“ duše i těla podle víry a teologie znamená:

1. Její duše v nejjedinečnejší intenzitě patří na Boha tváří v tvář úměrně jejím nevýstízným zásluhám: je to jedinečná láska korunovaná jedinečnou a blaženou radostí úměrnou tomuto jedinečnému patření.

2. Její oslavené tělo nabývá kvalit, které skvěle popisuje svatý Pavel⁽²⁾. Teologové tyto vlastnosti redukuje na čtyři: neschopnost trpět, nejvyšší jemnost, pohyblivost a záře⁽³⁾. Tímto způsobem panenské tělo Panny Marie prožívá a odráží nejvyšší krásu a nevýslovnou radost duše. U ostatních svatých tomu tak bude až po konečném vzkříšení těl.

Toto světlo se vylévá na duši křesťana jako světlo „plné lásky“, protože v něm se plnou měrou odráží jedinečná láska, jakou Bůh chová k Marii. V Marii, podobně jako ve všech bytostech, je vše plodem Boží lásky. V Marii tuto Boží lásku poznáváme obzvláštním způsobem, proto světlo, které se z hvězdy nanebevzetí rozlévá do myslí křesťanů, je světlo povýtce plné lásky, které nemůže nezpůsobit v duši rozkvet duchovního života: žíví v ní a posiluje ducha zbožnosti.

„Pravá láska plná pravé radosti“

Nanebevzetí je nejšťastnější konec pozemského života a nejšťastnější počátek života v nebi, kdy duše i tělo Blahoslavené jsou v plné jednotě s nejvyšším Dobrem. Je to tedy také mateřské pozvání duším, aby se velkodušně odpoutaly od pozemských věcí a falešného dobra a směřovaly k věcem nebeským, k pravé jednotě s Bohem, nejvyšším

Annibale Carracci (1560-1609): Nanebevzetí Panny Marie

Dobrem. Petr Abélard říká, že byla vzata do nebe, aby pozvedala do nebe.

Odpoutání od pozemských věcí je první cestou duchovního života: cestou očišťující. Svátá Panna, která opustila všechno pozemské, k němuž však nikdy nepřilnula, zve mateřsky své děti, aby uskutečnily tento krok a odpoutaly se od všeho, co není Bůh, nekonečné Dobro, které nás nemůže učinit plně šťastnými, dokud lpíme na radostech z majetku, z poct a rozkoši. Maria nás ze své slávy vyzývá k ustavičnému boji proti všemu, co nás stahuje k zemi a pozemským věcem. Pro ni vždy existovala jen jedna velká skutečnost: BŮH. Všechno ostatní existovalo jen v řádu k Bohu, prvnímu principu i konečnému cíli. V upřímném úsilí dosáhnout očištění, odpoutání od všeho pozemského začínáme i v sobě pociťovat něco ze stavu Mariina nanebevzetí.

Jednota s pravým dobrem, Stvořitelem

Světlo z Nanebevzetí nás vede k plné jednotě s Bohem. Duše odpoutaná od pozemského je tažena k nebi napodobováním Ježíšova a Mariina života a stává se tak stále více zralou pro spojení s Bohem skrze Ježíše a Marii. Kristus je naše Hlava a Maria je šíje, která spojuje všechny údy mystického těla s Hlavou.

Toto spojení se uskutečňuje láskou, tím, že všechny úkony všech jiných ctností jsou úkony lásky. Tato láska pučí duši, aby vždy konala jen to, co se líbí Milovanému: dochází tak k sjednocení vůle člověka s vůlí Nejvyššího, k přetvoření v Bohu. A to je přesně ta jednota, jakou měla Maria od prvního okamžiku své existence a která v ní ustavičně rostla až do onoho okamžiku nanebevzetí. Tato pravá láska k pravému dobru je plná nejautentičtější radosti.

Radost, kterou zakoušíme v nebi v dokonalé lásce k pravému a dokonalému Dobru, je nesrovnatelně větší než jakákoliv radost z nedokonalého dobra zde na zemi. Hanibal říkal svým vojákům: „Pro ty, kdo směřují na Řím, nemůže být nic strmého.“ S daleko větším oprávněním opakuje nanebevzatá Panna Maria svým dětem: „Těm, kteří směřují k získání radosti, která překračuje všechnu bolest, nemůže být nic obtížného.“

Prožívat tajemství Nanebevzetí znamená žít naplno duchovní život.

Podle *Rivista di vita spirituale* 1, 1951 (kráceno)

Poznámky:

⁽¹⁾ Božská komedie, Ráj XXX, 41n

⁽²⁾ 1 Kor 15

⁽³⁾ Sum. C. G., IV, 80-85;

Sum. Theol., Suppl., qq. 75-86.

Jde jen o touhu lidové zbožnosti?

V květnu 2002 schválil biskup v Amsterdamu-Haarlemu monsignore Josef Punt oficiálně mariánská zjevení, která se uskutečnila v Amsterdamu. V poselstvích svěřených vizionářce Idě Peerdemanové žádá Panna

Ida Peerdemanová

Maria výslovně vyhlásila nového dogmatu, které jí potvrzuje titul: Maria Spoluvykupitelka, Prostřednice a Přímiluvkyně.

Paní a Matka všech národů slíbila slavnostně, že:

- *zachrání svět pod tímto titulem* (20. března 1953);
- *skrze svěřenou modlitbu vysvobodí svět od strašné katastrofy* (10. května 1953);
- *když bude vyhlášeno poslední dogma mariánských dějin, Matka všech národů daruje světu pravý mír. Národy se mají modlit modlitbu ve spojení s církví* (31. května 1954).

Toto dogma umožní nové vyhlášení Ducha Svatého – nové Letnice. Maria slibuje, že Duch Svatý sestoupí na církev a na svět v nové plnosti: *Vězte, že Duch Svatý je vám blíže než kdykoliv předtím (...)* *Ve jménu Matky všech národů prostě Otce, Syna a Ducha Svatého, který přijde ve větší plnosti než kdykoliv předtím.*

Toto dogma umožní světu vstoupit do nové epochy, epochy Ducha Svatého. Démon bude touto oslavou Panny Marie poražen: *Viděla jsem draka, jak se svíjel a padl vyčerpaný a poražený. Hlas řekl: „Tvoje moc byla zlomena a tvoje síla ti byla odňata. Tvá pýcha a podlost byly pošlapány.“*

(11. února 1975). *Všechno toto se uskuteční.* (25. března 1975).

Toto dogma, o kterém se debatuje již mnoho let, některé osobnosti církve posuzují nepřívětivě. Převládá názor, že vyhlášení dogmatu by způsobilo nenávratně ztroskotání již tak obtížného ekumenického dialogu. Již v padesátých letech Panna Maria přesně popsala silnou opozici a spory, které se rozvinou v souvislosti s tímto dogmatem: *Proti tomuto dogmatu vznikne prudký odpor* (8. prosince 1952). *Druzí budou na vás útočit* (4. dubna 1954). Předpo-

Mons. Josef Punt

věděl v dramatických slovech: *Bude to boj na život a na smrt, ale nakonec Duch Svatý zvítězí* (25. března 1972).

Proč je právě nyní nejvhodnější doba k vyhlášení dogmatu o Panně Marii Spoluvykupitelce?

Již apoštolský list *Rosarium Virginis Mariae* Jana Pavla II. (16. října 2002) silně podnítl zájem věřících o roli Panny Marie v životě Krista a dějinách spásy.

O této otázce hovoří P. Mark Miravalle s agenturou Zenit:

Proč si myslíte, že titul Maria Spoluvykupitelka je v církvi legitimním titulem Matky Boží?

Mariánský titul „Spoluvykupitelka“ se vztahuje k jedinečné spoluúčasti Panny Marie na díle naší spásy, které vykonal Ježíš Kristus. První slovní základ

O KOM BUDOU MISIONÁŘI NEJSPÍŠE MLUVIT?

Když přijdou misionáři mezi pohany, aby jim hlásali křesťanství, často se stane, že nevyprávějí nejdříve o ukřižovaném Kristu. Pohled na Ukřižovaného je pro pohany odrazující.

O kom tedy bude misionář vyprávět, když přijde s pohany do styku? Vypráví jim o Stvořiteli a o Marii. Vypráví jim o svaté Panně a jejím Dítěti.

Maria je Panna, Matka Spolupřítelka; je vznešená, ale chudá, pracovala, trpěla jako mnoho chudých. Je pro nás velkou Sestrou. Pohané se obvykle cítí uchvázeni šarmem a krásou této Ženy.

Tak nosil sv. František Xaverský s sebou vždy obraz svaté Panny, vystavil ho, když kázal pohanům. Často říkal, že skrze tento prostředek se pohané snáze rozhodli k obrácení.

Kardinál Celse Constantini

„spolu“ vyjadřuje součinnost, spolupráci, a nikoliv ztotožnění.

Tento titul užívaný v církvi nestaví Pannu Marii nikdy naroveň Ježíši Kristu, božskému Vykupiteli. Uznává však plně svobodnou lidskou a aktivní spolupráci Ježíšovy Matky na díle našeho vykoupění, zvláště při zvěstování a na Kalvárii, jak to uznává Magisterium a nauka 2. vatikánského koncilu (LG 56, 57, 61), a stává se tak vynikajícím příkladem, jak se každý křesťan může stát „Božím spolupracovníkem“.

Teolog kardinál Cottier OP hájí titul Maria Spoluvykupitelka na základě učení 2. vatikánského koncilu ve své promluvě ke Kongregaci pro klérus. Rovněž kardinál Schönborn, sekretář komise pro Katechismus katolické církve hájí tento titul a je jedním z 550 biskupů, kteří podporují požadavek definovat tento mariánský titul oficiálně jako článek víry.

Použil někdy papež tento titul?

Papež Jan Pavel II. ho použil nejméně v šesti případech ve svých promluvách, podobně jako jeho předchůdce papež Pius XI. Např. v lednu 1985 v Ekvádoru prohlásil Jan Pavel II., že Maria byla duchovně ukřižována spolu se svým Synem a že její role Spoluvykupitelky neskončila ani po oslavě jejího Syna.

2. vatikánský koncil na mnoha místech připomíná papežské projevy, které jsou podporou koncilních závěrů. Uznává je za legitimní zdroje nauky, a proto je možno pokládat za takové i ty projevy, které zazněly po koncilu.

Ve prospěch tohoto titulu se vyslovila řada světců: svatý František Saleský, svatý Otec Pio, Josemaría Escrivá, Terezie Benedikta od Kříže, Leopold Mandič, bl. Bartolomeo Longo a svatý Maximilián Kolbe.

Podporovala jej matka Tereza z Kalkaty, která byla jeho obráncem v pravém slova smyslu. Také sestra Lucie zdůrazňu-

je tento titul ve své knize *Výzvy fatimského poselství*, kde o titulu hovoří v několika kapitolách.

Jak odpovíte na námitky, že tento titul není legitimní, protože nefiguruje v řeči Písma ani církevních Otců?

Taková námitka proti legitimitě titulu Spoluvykupitelka je kritikou Jana Pavla II., který tento titul několikrát použil. Odvolávat se na Písmo a Otce jako kritérium jediné legitimní terminologie by znamenal vyloučit také takové tituly jako Neuposkvrněné Početí a Nanebevzatá, stejně jako termín „předpodstatnění“ nebo termín „papežská neomylnost“, protože žádná z těchto věroučných skutečností se neobjevuje ani v řeči Písma, ani u Otců.

Je třeba se vystříhat takového „poloprimitivismu“, který by omezoval legitimní rozvoj církevní nauky pouze ve vztahu k Písmu a církevním Otcům.

***Milující, sladká a dobrotivá,
naprosto nehodná žádného žalu!
Když sis od nyníjska zvolila slzy
jako spolutrpitek Vykupitele,
pro zajatého hříšníka
se stáváš Spoluvykupitelkou.***

*Z latinského hymnu o Spoluvykupitelce ze 14. století.
Orationale z chrámu sv. Petra v Salcburku*

Ctihodný služebník Boží kardinál Newman na obdobnou námitku odpověděl Puseyovi: „Proč popíráte fakt, který nazývá Naši Paní Spoluvykupitelkou, když jste ochotni přijmout mnohem slavnější tituly: Matka Boží, Druhá Eva, Matka Života, Nový Mystický ráj, Centrum Pravověrnosti a další?“

Ale definice titulu Spoluvykupitelka by byla překážkou důležitého ekumenického poselství církve!

V padesátých letech protestantští teologové Migge a Maury označili spoluvykupitelskou roli Marie jako základní problém mariologie ve 20. století. Později bylo konstatováno, že vyloučení termínů Spoluvykupitelka a Prostřednice z textů 2. vatikánského koncilu, aby se to nedotklo protestantských křesťanů, nebylo vůbec efektivní, protože jádro nauky o roli Spoluvykupitelky a Prostřednice v základní nauce koncilu stejně zůstalo.

Nastala doba, kdy je třeba přistupovat k jiným křesťanům s větší přímostí a explicitností, a pokud jde o nauku o roli Spoluvykupitelky a Prostřednice, vyslovit tuto pravdu s co největší integritou a teologickou přesností a ukázat současně velkou citlivost vůči těm, kteří nesdílejí náš náhled. Kardinál O'Connor v New Yorku prohlásil, že vyhlášení dogmatu by naopak velmi prospělo ekumenismu, protože tato přesná artikulace by přesvědčila jiné křesťany, jak přesně rozlišujeme a vymezujeme jedinečné spojení Panny Marie

s Kristem a vykupitelskou moc, která přísluší pouze jemu.

Pokud jde o pravoslavnou církev, naši sestru, její modlitba „Ó Matko Boží, spas nás!“ stává do popředí jedinečnou roli Panny Marie ve spásném díle jejího Syna. Patriarcha Bartolomej uveřejnil v roce 1998 encykliku *Matka Boží v naší spáse*, která zůstala na Západě zcela neznámá.

V *Ut unum sint* (25. května 1995) potvrzuje Svatý otec, že jednoty křesťanů, jak ji chce Bůh, může být dosaženo jedině přijetím plného souboru zjevené pravdy, a vylučuje jakýkoliv kompromis nebo rozvoj ve prospěch „vstřícné dohody“. Když Jan Pavel II. připravoval Mariánský rok, vyzýval členy přípravné komise k velké důvěře v Marii, pokud jde o ekumenické poselství. Duchovní Matka všech národů bude vždy Matkou jednoty křesťanů a nikdy její překážkou.

Ti křesťané, kteří odmítají papežský učitelský úřad, budou ovšem a priori proti všemu, co z titulu své neomylnosti vyhlásí, ale proto nemůžeme na tento úřad rezignovat.

Kolik věřících podepsalo petici ve prospěch tohoto dogmatu? Vidíte nějakou souvislost mezi vyhlášením mariánského dogmatu a současnou světovou situací?

Za posledních deset let to bylo kolem 7 milionů ze 150 zemí, k nim se poji 550 biskupů a 40 kardinálů. Je to největší hnutí tohoto druhu v dějinách církve.

Při pohledu na současnou světovou situaci věřím, že by vyhlášení dogmatu o Panně Marii Spoluvykupitelce, Prostřednici a Pomocnici bylo účinným nástrojem pro využití její role v zajištění světového míru a naplnění fatimského slibu: „Moje Neuposkvrněné Srdce zvítězí!“ Papežské vyhlášení by Marii otevřelo plné pole pro uplatnění její spásné role ve prospěch současného lidstva.

*Podle ZENIT
Připravil -lš-*

Růženec se zpětnou účinností

Kardinál Hayes v New Yorku vyprávěl v jednom svém kázání: Před několika lety se obrátil ke katolické víře Mr. Thomson. Jeho obrácení bylo upřímné, ale jedna věc ho od té doby stále trápila. Před svým obrácením nepřipustil, aby jeho děti byly pokřtěny. Jedna z jeho dcer umřela bez křtu.

Tato vina ho pronásledovala jako přízrak. Jednoho dne se mě celý ztrápený zeptal: „Co mohu pro svou dceru udělat?“ Odpověděl jsem mu: „Modlete se za své dítě!“

„Ale k čemu jí bude moje modlitba, když nebyla pokřtěna?“ „Modlete se přesto a svěťte ji do Božích rukou.“ – „Ale jestli už není žádná záchrana, co může Bůh v té věci udělat?“

– „A vy nevíte, že pro Boha není žádná minulost ani budoucnost?“ – Vysvětlil jsem mu, že pro Boha jsou stále všechny věci přítomné, že předvídal jeho naléhavé prosby a nějakým způsobem jeho dítě zachránil. „Bohu k tomu nechybí prostředků, i když jsou pro nás lidi skryté.“

Mr. Thomson odešel potěšen a rozhodl se, že se až do smrti bude za ni denně modlit růženec.

Když jsem už na ten případ zapomněl, ten dobrý muž za mnou přišel a byl rados-

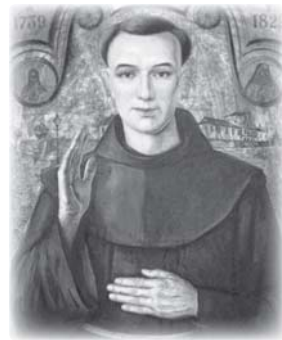
tí bez sebe. „Eminence, moje modlitba byla skutečně vyslyšena. Bůh moje dítě zachránil a ona je v nebi.“ Myslel jsem nejdříve, že se pominul, ale on pokračoval: „Včera mě navštívila Betsy, která byla u nás dříve dlouho služkou. Když se v rozhovoru dověděla, že jsem se stal katolíkem, zvolala radostně: ‚Jak je Bůh dobrý! Tolik let jsem se modlila za vaše obrácení, a nyní jsem se mohla dočkat!‘ Mluvili jsme pak o mnoha věcech a také o mé zemřelé dceři a samozřejmě jsem jí řekl o svých starostech o ni. ‚Která dcera?‘

– ‚Myrthle.‘ – ‚A kdo vám řekl, že Myrthle zemřela nepokřtěna?‘ – ‚Do posledního okamžiku jsem jí v tom bránil.‘ – ‚A vy si myslíte, že ona dbala na vaše zákazy? Také jsem na ně nebrala ohled a dala jsem jí pokřtít, ještě než zemřela. Bylo to v předvečer svátku Nanebevzetí Panny Marie. Dala jsem jí pokřtít na jméno Maria. Pokud tomu nevěříte, na farním úřadě najdete její křestní list.“

Můj přítel skutečně vytáhl z kapsy doklad, který mu farář na jeho žádost vystavil.

Jeho modlitba svatého růžence měla účinnost se zpětnou platností.

Podle *Die schönsten Mariageschichten*,
Bargzeivverlag, Bern
Překlad -lš-

**SVATÝ FREI GALVAO
A JEHO „PILULKY“**

O svatém Frei Galvão (1739–1822), brazilském františkánovi, kterého Benedikt XVI. svatořečil 11. května 2007, existuje tato zpráva z jeho doby:

Když šel jednou pěšky z Ria do Sao Paulo, oslovil ho jeden muž, který těžce trpěl ledvinovým neduhem, a prosil ho o pomoc. Z vnuknutí Panny Marie napsal světec na malý kousek papíru: „Po porodu, Panno, neporušenou jsi zůstala, Rodičko Boží, přimlouvěj se za nás!“ Je to věta z mariánských hodinek.

Pak udělal z lístku kuličku a dal ji nemocnému, aby ji spolkl jako „pilulku“ a vyslovil přitom modlitbu. Muž důvěřoval v pomoc Panny Marie a byl skutečně uzdraven. O něco později pomohl světec stejným způsobem ženě, kterou ohrožovalo těžké těhotenství. Po jedné „pilulce“ proběhl porod bez problémů. Od té doby se svatý Galvão dostával do bezvýchodných situací. Do kláštera se začaly hrnout zástupy. A ta tradice trvá dodnes. Sestry v klášteře Luz Sao Paulo rozdělují dodnes papírové „pilulky“ (týdně je jich i 180 000).

François- Xavier Henry

Proč bych se měla bát setkání s Pánem, jeho Matkou a svatým Vincencem?

Kateřina Labouré chtěla, aby se v den její smrti shromáždilo kolem její smrtelné postele 63 dětí a modlily se litanie k Panně Marii, které se modlí na svátek jejího Neposkvrněného početí.

V čísle 63 spatřovala Kateřina podle ústní tradice 63 let života svaté Panny: patnáct let před a patnáct let po 33 letech života Ježíše Krista. Zsvětla tak svých velmi pracovitých sedmdesát let Panně Marii.

V tom spočívala její poezie, její důvěra a také její humor i pocit štěstí, že jde do nebe: „Proč bych se měla bát setkat se s Pánem, jeho Matkou a svatým Vincencem z Pauly?“ To byla její poslední slova, než navždy zavřela své modré oči.

Dictionnaire encyclopédique des apparitions de la Vierge. Fayard, Paris 2007

OBRÁCENÝ MASOVÝ VRAH ODSOUZEN

V Kambodži byl odsouzen jako masový vrah velitel Rudých khmerů Kaing Guek Eav, zvaný Duch, k 35 letům vězení. Tento vrah se stal ve vězení křesťanem pod vlivem kanadského misionáře, jehož rodiče a dva sourozenci byli obětí Rudých khmerů. Odsouzený prohlásil, že se chce národu a pozůstalým omluvit za zločiny, které spáchal za vlády Pol Pota. Za čtyřleté hrůzovlády přišly o život asi 2 miliony lidí.

ŠALOMOUNŮV CHRÁM?

Letniční církve v Brazílii chce v zemi postavit nový Šalomounův chrám. Zakladatel sekty prohlásil, že na stavbu budou vydány „tuny peněz“. Církev již podepsala kontrakt na dovoz kamenů z Izraele za 8 mil. dolarů. Projekt počítá i s velkým parkem, parkovištěm pro 1000 aut, televizním a radiovým vysílačem a školou pro 1 300 dětí. Sekta byla založena v roce 1977, má 8 milionů příslušníků a hlásá, že úspěch a pozemský blahobyt jsou důkazem Boží přízně.

PODĚKOVÁNÍ

Před loňskou návštěvou Svatého otce v České republice skupina věřících naší farnosti sv. Prokopa ve Žďáru na Sázavou požádala našeho pana faráře P. Tomáše Holého o možnost přijímat Eucharistii na kolenou na přistaveném klekátku v souladu s příkladem Svatého otce Benedikta XVI.

Naši žádosti bylo vyhověno a tuto možnost využívá asi čtvrtina věřících naší farnosti (patří v brněnské diecézi k největším) už od 1. 9. 2009. Dokonce bylo za tímto účelem i zhotoveno nové klekátko. Bohu díky.

Miroslav Kosmák

Ordinace žen? Jednou provždy vyloučena

Kněžské svěcení je od apoštolských dob po celé doby dějin církve vyhrazeno mužům. Je to nepřetržitě předávání kněžského úřadu, který Ježíš Kristus svěřil svým apoštolům.

K otázce kněžského svěcení žen se Svatý stolec vyjádřil v nejnovější době poprvé v roce 1975. Tento problém se však tehdy netýkal katolické, ale anglikánské církve, která začala uvažovat o tom, že začne světit také ženy. Papež Pavel VI. cítil povinnost upozornit anglikánské společenství, že tento krok je vážným porušením apoštolské tradice a představuje novou závaznou překážku na cestě k sjednocení křesťanů. Jelikož se pak i mezi některými katolickými teology vyskytly diskuse na toto téma, Pavel VI. uložil Kongregaci pro nauku víry, aby tento problém závazně vložila. Stalo se tak v prohlášení *Inter Insigniores* z 15. října 1976 (AAS 69, 1977, 98–116).

Základním argumentem je skutečnost, že „Kristus, když dával své církvi její základní konstituci a antropologickou teologii, rozhodl takto a ne jinak.“ Jak uvedl Jan Pavel II. v apoštolském listě *Mulieris dignitatem*, Kristus povolal za své apoštoly muže a jednal přitom zcela svobodně a suverénně. Učinil tak z vlastního rozhodnutí a nebral přitom ohled na tehdejší obyčej ani tehdejší legislativu.

Evangelia a Skutky apoštolů nám podávají zcela nesporné svědectví, že tuto formu povolání ke kněžskému stavu učinil Ježíš Kristus podle věčného Božího záměru a učinil tak v jednotě s Otcem a Duchem Svatým poté, co celou noc strávil na modlitbách. Apoštolové pak dále jednali shodně s tímto jeho způsobem a tak jako on předávali svůj úřad a svou moc výlučně mužům. Praxe volit pro výkon kněžské služby pouze muže byla vždy trvalou praxí církve a není výsledkem žádného jejího vlastního usnesení ani rozhodnutí. Církev vždy uznávala tuto nor-

mu jakožto normu převzatou od samotného Ježíše Krista, jako naprosto závaznou a jednou provždy platnou, takže se necítí nijak oprávněna toto Kristovo rozhodnutí změnit a jednat jinak, než jednal on. Je to zcela vnitřní záležitost ústavy církve a na ní nemohou změnit nic žádné vnější okolnosti, sociální a sociologické poměry.

Tato praxe nepředstavuje žádnou degradaci ženy. Skutečnost, že nejsvětější Panna Maria, Matka Boží a Matka Církve nepřijala apoštolské poslání ani kněžskou službu ani od Syna, ani od apoštolů, ukazuje zcela jasně, že nepřipustění žen ke kněžskému svěcení není ani degradace, ani diskriminace žen, nýbrž pouze věrné zachování těch ustanovení, která sám svrchovaný Pán své církvi předal.

Ženy nejsou v církvi ordinovány nikoliv proto, že k tomu ještě nedozrál čas, ale proto, že nikdy ordinovány nebudou. Musíme tedy vzít jednoznačně na vědomí, že za žádných okolností nemůže nastat taková změna situace či poměrů, která by církev opravňovala změnit božské ustanovení. Zpochybňovat tuto skutečnost není oprávněn žádný teolog ani žádný biskup církve včetně římského biskupa. Protože porušení božského ustanovení je také hrubým porušením církevní kázně, řadí ho církev mezi nejzávažnější delikty, které musí trestat spravedlivým trestem.

Potřeba zdůraznit tuto skutečnost je vyvolána situací opakovaných pokusů zpochybňovat Boží ustanovení a legalizovat, nebo dokonce praktikovat takovou od základu zcela neplatnou a svatokrádežnou „ordinaci“, jak k tomu došlo například v Rakousku a v Kanadě.

-lš-

Ještě ke svěcení žen

Pontifikát Benedikta XVI. je přímo protkán tzv. mediálními kauzami neboli postaru řečeno aférami. Už dosti dlouhá řada jeho kroků v úřadě vyvolala prudké reakce sdělovacích prostředků, které nepochybně zachytila nejširší veřejnost. Přednáška na univerzitě v Řezně, ve které byl citován názor o násilné povaze islámu; motu proprio umožňující prakticky bez omezení sloužit mši svatou podle předkoncilního misálu; zrušení exkomunikace biskupů vysvěcených Marcelem Lefebvrem; opatření usnadňující vstup anglikánských duchovních do kněžské služby v římskokatolické církvi; jednoznačné směrnice k případům pedofilie v řadách duchovenstva; to je výběr hlavních událostí, při kterých propukla hysterická nenávisť proti papeži a církvi. Nic nevadilo, že všechny tyto kroky byly míněny dobře, že byly vedeny snahou napravit už existující problémy, které delší dobu volaly po řešení.

Kritikové církve zvenčí i zevnitř měli předem jasno: papež je nenapravitelný reakcionář a dělá schválnosti, vždycky postupuje proti svobodě a znovu zavádí věci, které už byly pozitivním vývojem překonány. Stejně tak vůbec nevadilo, že Vatikán po každém takovém výbuchu kritiky podal seriózní vysvětlení problému a postoj Benedikta XVI. věcně obhájil, přičemž zpravidla poukázal na značné nedostatky v argumentaci jeho protivníků. Veřejnost si dál myslela své a dodatečně obhajoby ignorovala; nebylo dost jasně slyšet, že by se média za své přehánění v těchto kauzách omlouvala. Každá taková bouře po nějakém čase utichla, ale zanedlouho se objevila další. Mediální aféry kolem papeže jsou, po vojensku řečeno, odpalovány v pravidelných intervalech, jako by je nějaký armádní štáb systematicky připravoval.

Už jsme čekali a trochu se i těšili, že Benedikt XVI. bude mít teď v létě v Castelgandolfu klid a pokoj od zlomyslných oponentů a že i my si o něco déle odpočineme od nejapných obviňování papeže a římskokatolické církve (Není to divné, že nekatolická křesťanská společenství ani jejich představitelé nemusí čelit tak úpornému kritickému bystrozraku médií?), ale nebylo to dopřáno ani nám, ani jemu. Poté co Vatikán oficiálně publikoval tzv. „Normy o nejzávažnějších deliktech“, ve kterých Kongregace pro nauku víry aktualizuje směrnice postupu mj. v případech pedofilie duchovenstva, ozvaly se hlasy, které tento dobře míněný a akutně potřebný krok vykládají jako chybný a zlý. Samozřejmě také zdůrazňují, že tento dokument podepsal Benedikt XVI. A co mu vyčítají? Že si dovoluje mezi „nejzávažnější delikty“ počítat vedle pedofilie duchovenstva také kněžské svěcení žen.

Z hlediska nevěřícího člověka, který považuje kněžské svěcení za fakticky neúčinný rituál, snad může toto srovnání vypadat nespravedlivě: zneužití bezbranného dítěte přece žádný slušný člověk nebude schvalovat, kdežto ustanovení ženy do kněžské služby nikomu na zdraví ani na životě neubližuje! Pokud dojde k pedofilii, je to věc celé společnosti, zatímco svěcení na kněze je vnitřní záležitost církve. Nevěřící člověk opravdu asi těžko pochopí, co vadí představitelům katolické církve na kněžském svěcení žen, ale mohli bychom třeba očekávat, že přemýšlivý nevěřící člověk tuto specialitu církve aspoň vezme na vědomí: budiž, řekne si, oni mají takové zásady, tak ať si je dodržují. Přemýšlivý nevěřící člověk by si například mohl všimnout, že katolická církev nemá tytéž pravomoci jako stát a nemůže postihovat pedofilii stejnými tresty jako státní orgány. Vatikánské „Normy o nejzávažnějších delik-

POŠRAMOCENÁ MINULOST

Univerzita v Tübingen, kde je také katolická a evangelická teologická fakulta, se v roce 1933 neobyčejně rychle a široce otevřela myšlení národních socialistů. Po dobu několika let zpracovávala svou vlastní „národně socialistickou minulost“ a nenamítala vůbec nic proti rasistickému smýšlení nacistů. Katolický dogmatik Karl Adam zastával tezi, že politický antisemitismus je v souladu s křesťanstvím.

Evangelický teolog Karl Fezer argumentoval: „Kdo nechce uznat, že Vůdce nám seslal Bůh, je buď blázen, nebo má zlou vůli.“ Zpráva o situaci univerzity říká doslova, že tato univerzita po roce 1933 „upadla do barbarství“. „Výzkum a věda vůbec nechráni ani před nesmírnými odchylkami od civilizace.“ (kap)

tech“ nejsou totéž jako občanský trestní zákon. Církev může uložit nanejvýš exkomunikaci nebo suspendování, ale takové postihy přece nevěřící považují za stejně neúčinné jako kněžské svěcení. V této situaci tedy můžeme své nevěřící bližní nanejvýš poprosit o pochopení: kněžské svěcení je naše vnitřní záležitost a je to pro nás velká hodnota; dopřejte nám laskavě, abychom její zneužití poctivovali jako závažnou věc, podobně jako jsou příslušníci jiných náboženství citliví na znevažování znaků své víry.

Klást na stejnou úroveň pedofilii duchovenstva a kněžské svěcení žen nenapadlo představitele katolické církve ani autory příslušného vatikánského dokumentu, nýbrž zaujaté a nepřející protivníky církve. Podsouvat církvi, že oba delikty pokládá za stejně závažné, tudíž za stejně hrůzné a škodlivé, je zlomyslná spekulace. Že se oba delikty octly v tomtéž dokumentu, je prostě technická záležitost. Trestní zákoník našeho státu také obsahuje pohromadě delikty různého druhu a různé závažnosti.

Ale pobouření nad tímto sblížením pedofilie duchovenstva a kněžského svěcení žen, i když je to sblížení jenom umělé, se objevilo také v řadách křesťanů. Konkrétně uprostřed těch našich bratří a sester, kteří kněžské svěcení žen považují za správné, obhajují je a prosazují. Ti se cítili mimořádně dotčeni, že vatikánský dokument označuje případné splnění jejich požadavku jako „nejzávažnější delikt“; srovnání s pedofiilií duchovenstva pak už připojili stejně mechanicky a podle mého soudu následkem stejného nepochopení. Jejich kritika může být pro nás ještě více nepřijemná; může signalizovat okolnímu světu, že my křesťané nejsme jednotní a nedokážeme se dohodnout ani o našich vnitřních záležitostech, které nevěřícím lidem připadají neskutěčné a nepochopitelné. Jak je to tedy se svěcením žen? Proč ho vedení katolické církve tak neúprosně odmítá, když různí řadoví členové po něm volají a nekatolíci

křesťané (samozřejmě s výjimkou pravoslavných) kněžskou službu žen bez problémů připouštějí?

Pokud jde o nekatolická křesťanská společenství, u nás tedy hlavně o evangeliky a církev husitskou, měli bychom vědět a se vši ekumenickou ohleduplností vysvětlovat, že kněžství v těchto denominacích není totéž jako kněžství v katolické nebo pravoslavné církvi, i když se stejně nazývá. U evangeliků může službu kněze vykonávat každý člen už na základě toho, že je pokřtěn; samozřejmě musí ještě absolvovat studium teologie a být ustanoven od představených, ale speciální svátost kněžství nepotřebuje; stačí pouze tzv. všeobecné kněžství na základě křtu. Podle tohoto pojetí nic nebrání tomu, aby kněžskou službu zastávala žena. Katolická a pravoslavná církev na základě staré tradice rozlišuje tzv. služebné kněžství, které se uděluje zvláštní svátostí a „liši se od všeobecného kněžství svou podstatou, nejen stupněm“, jak definuje Druhý vatikánský koncil. Dále pak církev trvá na tom, že svátost kněžství se náležitě předává pouze od nástupců apoštolů, kteří ji přijali od Krista. Teologické chápání kněžské služby je bohužel jedním z největších rozdílů mezi katolíky a evangeliky. Není tedy věcně přesné poukazovat na to, že evangelici dovolují ženám kněžskou službu a katolíci ne; jde totiž o jiný druh služby a o jiný způsob ustanovení k ní.

Složitější situace je u členů katolické církve, kteří se domáhají kněžského svěcení žen. Ti zřejmě (aspoň to předpokládáme) nezastávají evangelický mo-

del kněžství a nadále uznávají, že se uděluje zvláštní svátostí. Ale i za této okolnosti požadují, aby se toto služebné kněžství zpřístupnilo také ženám. Uvádějí pro to několik důvodů. Například nedostatek kněží – mužů. Dále fakt, že Bible kněžství žen výslovně nezakazuje a že stará tradice svěcení mužů odpovídá společenskému poměru muže a ženy v prvním tisíciletí. A někdy také křesťanský požadavek rovnosti lidí před Bohem: „Už tu není muž nebo žena... všichni jste jeden v Kristu Ježíši,“ jak píše apoštol Pavel. Vypadá to na první pohled logicky, ale v praxi by bylo uplatnění těchto myšlenek složitější. Nedostatek kněží – mužů nás katolíky jistě silně trápí, ale zároveň si dobře všímáme, že i nekatolická křesťanská společenství, která připouštějí kněžskou službu žen, se už dlouho potýkají s nedostatkem duchovních – farářů, pastorů, kazatelů... Chceme-li připustnost kněžského svěcení žen rozhodnout pomocí Bible, pak záleží na tom, z které strany se na tento problém podíváme: buď řekneme, že v Bibli se o svěcení žen nepíše, a proto se nemá zavádět, nebo naopak dojdeme k závěru, že Bible svěcení žen výslovně nezakazuje, a tudíž je přípustné. To je dvojí možný důsledek radikálního uplatňování známé nekatolické zásady „sola scriptura“. Rovnost muže a ženy v prvním tisíciletí jistě vypadala jinak, než jak ji cítíme a prožíváme dnes, ale přece jenom v té době vidíme dlouhou řadu žen ve významném společenském postavení: císařovny, královny, vlivné politické či-

nitelky, představené řeholí... Jak to, že ne ženy v kněžské službě?

Zdá se, že ten dlouholetý zápas o kněžské svěcení žen, který probíhá uvnitř katolické církve, do určité míry plyne ze zkrslých představ o tom, co to vlastně je, svátostné kněžství, konkrétně z nedocnění jeho služebného charakteru. Kněžství není v první řadě pocta, ale služba. Pokud někdo bojuje za právo žen na kněžské svěcení, pak tím implicitně vyjadřuje (aspoň to tak vypadá), že kněžství je pro něho hlavně hodnota a vyšší funkce, něco společensky významnějšího, cosi jako šlechtický stav. Takové chápání kněžství je možná pozůstatek časů a poměrů, kdy se kněžím říkalo „důstojný pane“ a líbaly se jim ruce, i když tyto pocty byly původně míněny jinak: jako hold samotnému kněžství, ne člověku. Syn člověka nepřišel, aby si dal sloužit, a také Kristův kněz se má cítit především jako služebník ne užitečný. Ať tedy ženy, které touží po kněžském svěcení, i ti, kdo jim nárok na kněžství probouževají, dají ruku na srdce a upřímně se zamyslí, zda jim jde o službu, nebo o vyšší postavení.

Budiž mi dovolena osobní připomínka k tomuto problému, i když nemá odbornou povahu. Když jsem už před lety ptal manželky, zda by byla pro svěcení žen, řekla naprosto klidně: „Rozhodně ne. Ženy by nedokázaly dodržovat zpovědní tajemství.“

Zmíněný vatikánský dokument dost přesně mluví ne pouze o „kněžském svěcení žen“, nýbrž o „pokusu o kněžské svěcení žen“. Vysvětlit ženu na kněze totiž nelze, i kdyby se provedl celý obřad podle předpisů. Byl by to jenom neúčinný rituál, i kdyby ho zúčastněné osoby myslely vážně. Vatikánský dokument hodnotí pokus o svěcení žen jako jeden z „nejzávažnějších deliktů“. A zbývá jenom doplnit, že by se přitom naprosto ignorovala vnitřní jednotu církve: biblicky řečeno „setrvávání v apoštolském učení a v bratrském společenství“.

Karel Komárek

Ježíšovo srdce světu (11)

Malá duše Consolata Betrone

DŮVĚRNOST LÁSKY V PANENSTVÍ DUCHA

Takové dokonalosti v lásce, a tedy takové jednoty s Ježíšem je možno skutečně dosáhnout jedině skrze trojí panenství: panenství mysli, panenství jazyka a panenství srdce. Ježíš ve svých slovech k sestře Consolatě zdůrazňuje (19. dubna 1936): *Při modlitbě pocítuj potřebu být obklopena mlčením, a to tak, abys byla spojena se Mnou, a je zapotřebí, aby uvnitř bylo hluboké mlčení. I malý hluk ruší modlitbu a podobně malíčkovitost, která tě rozptyluje, ruší důvěrnost. Je vždy zapotřebí panenství!*

Takové panenství – podle božských naučení – se uskutečňuje v trojím mlčení: myšlenek (panenství mysli), slov (panenství jazyka) a zájmů (panenství srdce). Jak je zřejmé, praktikovat život lásky v plné dokonalosti je něco zcela jiného než hra se slovy: nemůže ho dosáhnout nikdo, pokud se neodhodlá obětovat všechno. Nevyžaduje se velká přísnost, ale mystické ukřižování všech smyslů.

První je panenství mysli s mlčením myšlenek: *Miluj Pána Boha... celou svou myslí* (Mt 22,37). Není to rada pouze pro ty, kteří se zaslíbili, ale tento příkaz se obrací ke všem křesťanům, dokonce jako první mezi příkazy. Proto je třeba ho zachovávat. Bůh nepřikazuje nemožné: je možno ho zachovat, přirozeně podle stavu jednoho každého a podle milosti od Boha, i když to vyžaduje úsilí. Od sestry Consolaty požadoval Ježíš v této věci maximální dokonalost. Řekl jí (24. března 1934): *Consolato, víš, že tě velmi miluji! Hleď, mé Srdce je božské, ano, ale je také lidské jako tvoje, a proto žízni po tvé lásce, po všech tvých myšlenkách. Když myslíš na jiné, třeba jsou to svaté osoby, nemyslíš na Mne. Jsem žárlivý na tvé myšlenky, chci*

je všechny. Poslyš, Já budu myslet na všechno, i na nejmenší věci, a ty myslíš jen na Mne; žízniš po tvé lásce, proto žádné myšlenky: byly by to trny pro mou hlavu.

Ano, neužitečné myšlenky, které duše dobrovolně připouští, jsou trny v Ježíšově hlavě, zřící se jich zcela vyžaduje od duše usilovný boj, který je pro ni zdrojem nesčetných úkonů sebezapření. Trny, kterých chce duše ušetřit Ježíše, musí vbodnout sama do sebe, do své vlastní hlavy (2. srpna 1935): *Vidíš Ježíše korunovaného trním? Můžeš to reálně napodobit, když nedovolíš vstoupit žádné myšlenky. Tak se zachraňuje duše a ty máš svobodu milovat Mě.*

Není to koruna přechodná, nýbrž celoživotní, pokud si chce duše zachovat panenství mysli (7. října 1935): *Trnovou korunu jsem od chvíle, kdy ozdobil mě skráně, již nikdy neodložil; tak to máš udělat i ty: jediná myšlenka má být milovat. Víš však, kdy jsi odložila trnovou korunu? Kdykoliv ses zdržela u nějaké myšlenky, ať byla jakákoliv.*

Jistě, boj proti neužitečným myšlenkám patří k těm nejobtížnějším, jak sestra Consolata zakoušela po celý svůj život. Je proto třeba ho vést takticky, klidně a sladce, s velkou trpělivostí a ještě větší vytrvalostí, bez úmyslu dosáhnout v panenství mysli dokonalosti, která není možná v tomto životě. Nezávisí to totiž od duše, zda je více či méně napadána neužitečnými myšlenkami; tak jako žádná duše, třeba dokonalá, nemůže očekávat, že bude zbavena boje proti nim, ani si dělat iluze, že může v tom boji ustát. Pro duši postačí, když je dobrovolně nepřipouští, tak jak to Ježíš vysvětlil sestře Consolatě (5. října 1935): *Hleď, Consolato, myšlenky, které přicházejí a které nechceš, neznamenají nevěrnost. Takový boj je totiž součástí božské ekonomie v po-*

svěcování duše (13. října 1935): *Boj proti neužitečným myšlenkám ti ponechávám, protože je pro tebe záslužný. Čím je dotěrnější, tím je pro duši záslužnější (31. října 1935): Chceš tyto neužitečné myšlenky? Ne. Je to tedy zásluha. Když netoužíme po ničem jiném než milovat, milovat, všechno, co překáží této lásce, se stává zásluhou. Chápeš?*

A není to zásluha jen pro duši, je to dokonce dobro pro jiné duše (2. října 1935): *Dovolují tento trýznivý boj proti myšlenkám, které tě utiskují, protože tak Mi získáváš slávu a duše. Obětuj Mi každý okamžik: „Pro tebe a pro duše!“ Tyto myšlenky, které nechceš a které tě obtěžují ustavičně od probuzení až do chvíle, kdy usneš, aby ti bránily v lásce, Já vyměňuji za milosti a požehnání pro duše. Ježíš tedy také v této věci chce a spokojí se s úsilím ubohého tvora, které je nicméně nezbytné, protože nelze milovat Boha z celé duše jinak než v dokonalém panenství mysli.*

Spolu s panenstvím mysli žádal Ježíš od sestry Consolaty panenství jazyka, bez kterého ono první není možné. Každé neužitečné slovo plodí ihned roztržitost ducha a tato roztržitost narušuje na prvním místě důvěrnost s Ježíšem. Všechny duše s vnitřním životem milovaly mlčení, které svatá Terezička definuje jako „jazyk blažených obyvatel nebe“, a byla mu co nejpřísněji věrná. Mohlo by se zdát, že toto všechno se týká pouze těch, kdo jsou v klauzurním životě, ale jako je pravda, že pro různé duše platí různé nároky, tak je také pravda, že Ježíš zanechal pro všech-

ny v evangeliu slova: *Pravím vám, z každého prázdného slova budou lidé skládat účty v den soudu* (Mt 12,36).

Není proto divu, že když Ježíš požadoval od Consolaty všechny myšlenky, žádal také všechna slova (30. března 1934): *Nyní, když všechny tvé myšlenky jsou moje, dej Mi také všechna svá slova, chci je všechna: chci ustavičné mlčení, chci tě mít celou. Ó, neboj se, beru si odpovědnost za tvé myšlenky i za tvá slova, tedy za to, že splníš tyto dva sliby. Jsi spokojena? Důvěřuješ Mi?*

Mlčení, jaké žádal Ježíš od sestry Consolaty, zahrnovalo kromě tohoto pravidla také předsevzetí nemluvit, pokud není dotázána, pochopitelně s výjimkou, kdy jde o povinnost nebo o lásku (14. července 1935): *Chci, abys myslela jen na Mne a nemluvila, pokud nejsi tázána; pak budu odpovídat Já a ty se pak nediv odpovídám, které budou vycházet z tebe, protože to budu Já, kdo jim dává přednost. Ale i tehdy, když to vyžadovala nutnost nebo láska, měla se přísně omezit jen na to nejnnutnější (2. srpna 1935): Zachovávej vždy mlčení, buď skoupá i na nezbytná slova, daruj místo nich všem úsměv a zachovej si tvář vždy pohotovou k úsměvu. Pokud jde o různá každodenní zaměstnání, radil jí Ježíš ve věci mlčení (22. srpna 1936): *Když jsi na pochybách, který ze dvou úkonů máš zvolit, vyber si ten, kde budeš více sama, kde budeš moci více mlčet, kde můžeš více milovat. To je moje vůle.**

Rekreace – kapucínky jí měly denně asi půl hodiny – se sestra Consolata účastnila jako společné aktivity a Ježíš jí k tomu dal tuto normu: *Při rekreaci promluv jen tehdy, když hrozí, že rozhovor se stane nebezpečným, ty ho pak usměrni. Mimo tyto případy měla i v této situaci promluvit jen tehdy, když byla dotázána. To platilo nejen pro běžné dny, ale také pro velké slavnosti, kdy mlčení nezavazovalo (8. prosince 1935): *A také dnes, kdy mlčení nezavazuje, usmívej se na všechny,**

a pokud nejsi dotázána, s nikým nemluvej, protože jinak pak zakoušíš jen výčitky. Zakusila je totiž, jak sama dosvědčila ve svém deníku (16. srpna 1936): „Ježíš má své požadavky, a to, co požadoval jednou, požaduje vždy. Např. mlčení ve dnech, kdy není předepsáno. Povolila jsem v těchto svátečních dnech (Nanebevzetí Panny Marie), a dnes v noci je moje ubohá duše jak na trní. Pán měl se mnou soucit a dal mi na srozměnou: malé děti se vždy uspiní, ale maminka vždy s láskou vymění jejich šaty, učeše jejich vlasy, umyje umazaný nosík, zkrátka znovu je napařádá, i když ví, že to není nadlouho. Zdá se, že právě takový je můj obraz: ráno předsevzetí k hrdinnému životu, jak to chce Ježíš, a pak... všechno se zhroutí. Začnu však s přísným mlčením vždy znovu.“ Také v této věci musela tedy stále bojovat. Byla extrémně prostá a upřímná a naprosto neschopná klamat sebe i druhé. To, co cítila v srdci, dávala hned najevo. To mezi jiným bylo důvodem mnoha ponižení, pokání atd., takže sám Ježíš musel jednoho dne zasáhnout a dodat jí odvahy slovy: *Duše, která je opravdu moje, která Mi náleží, ta je jako olej, který se rozhodně zpěčuje spojení s jakoukoliv jinou odlišnou kapalinou: octem, vodou atd. To ti vysvětluje tvůj odpor ke všemu, co není pravda, prostota, upřímnost, poslušnost atd. To je důvod, proč v boji, v pokušení, když se nepříteli daří podsunout myšlenku, dojem, který odporuje lásce, ta pak nemůže zůstat v tobě, ale při první příležitosti vyjde z tvých rtů. A tak kromě toho, že slouží jako pokoření, nutí tě také být bdělejší. Hleď, tyto myšlenky v tobě nemohou zůstat, protože v tobě chce zůstat jen Já sám.*

Proto bylo pro ni nezbytné panenství myslí, aby uzavřela nepříteli přístup – myšlenkám, dojmům atd., a panenství jazyka, aby se vyvarovala uvedených nedostatků, které zůstávají jako nedostatky, i když nedobrovolné. Proto jí Ježíš potvrdil (14. září 1935): *Stůj pevně ve svém slibu:*

VÍTĚZSTVÍ RODIČŮ A ROZUMU

Senát města Hamburku chtěl uzákonit, aby žáci povinně navštěvovali až do 12 let jednotnou školu. To by znamenalo zrušení osmiletého gymnázia. Referendum však zvrátilo tento záměr 276 000 proti 218 000 hlasů. Návrh jednotné školy zastávali zelení a tzv. reformní pedagogové. Ti se pokoušeli dokázat, že odpor jednotné školy kladou pouze „egoisticky ladění učitelé“.

INTERNET OHROŽUJE MLÁDEŽ

Internetové stránky podněcují mládež ve stále větší míře k různým formám sebepoškození, od absurdního hubnutí přes sebezraňování až k sebevraždě. Je to 22 % programů, které porušují zákon na ochranu mládeže. Z toho 42 % tvoří pornografické obsahy. Od roku 2008 stoupla dětská pornografie ze 3 % na 9 %. Oznámila to Centrála ochrany mládeže v Německu.

PATRIARCHA PROTI HOMOSEXUALITĚ

Moskevský patriarcha Kyrill I. v souvislosti se svou návštěvou Ukrajiny chválil Benedikta XVI. za jeho nekompromisní postoj k morálním hodnotám. Mluvil o „naprosté shodě pravoslavné a katolické církve v mnoha veřejných a morálních otázkách, a to posiluje možnost společně vystupovat před mezinárodními organizacemi“. Současně však řekl, že se v druhé polovině 20. století projeví v katolické církvi liberální tendence, které působí pravoslavné církvi vážné starosti. Tito liberální teologové kritizují stále znovu v médiích Benedikta XVI. Za „velmi nebezpečný“ označil patriarcha pozitivní postoj protestantských církví k homosexualitě. Pokládá to za „pronikání hříšných prvků do církve“.

Kath-net

nikdy nemluvej, když nejsi tázána; vyheň se tak chybám a všem nerozumnostem a budeš mít jistotu, že slova, která máš odpovědět, budou všechna podle mé vůle a s mým požehnáním.

Ježíš tu naznačuje nutnost vyhýbat se nejen chybám, ale i neopatrnostem. Sestra Consolata musela velmi pečlivě usilovat, aby neodhalila Boží působení ve své duši. Byla to velmi obtížná věc v řeholní komunitě, kde předmětem rozhovorů jsou převážně duchovní věci. Stačí jedna věta nebo jedno slovo, a člověk se prozradí.

Consolata to velmi dobře chápala, když psala svému duchovnímu otci:

„... Víte, otče, nemluvit nikdy, jen odpovídat na otázky je pro mne více než potřebné i při rekreaci, kde vyjadřování mých myšlenek a citů znamená nebezpečí. Vidím v tom a v jiných maličkostech Boží ruku. Ježíš mě chce mít skutečně celou pro sebe, proto také kromě dvaceti minut rekreace mě zcela přitahuje

jako svatostánek.“ (24. července 1935 večer)

Panenství jazyka ani panenství myslí nedosáhla Consolata snadno a v krátkém čase. Byla to naopak pracná námaha se sebou po celý život s velkodušným úsilím, jak to odhalují její zápisy: „Chci, chci, s naprostou rozhodností chci zabránit vstupu myšlenky a nemluvit, když nejsem tázána.“ „Ježíš neodepřel Božskému Otci ani jednu myšlenku, ani jedno slovo, ani jeden skutek, dal mu všechno. Tak to mám dělat také já: dát mu skutečně všechno, všechny myšlenky a trvalé mlčení.“

„Ježíšovo úsilí v Getsemanech dospělo až ke krvavému potu. Za žádnou cenu nedovolím vstoupit myšlence, ani nedám přednost větě s výjimkou té nejnnutnější.“ „Rekreace se daří lépe (červenec 1936), ale moje povaha není ještě zcela spoutaná, snadno propadá touze mluvit. Ale nyní více než bdít, abych nemluvila, když nejsem tázána, je třeba bdít, abych odpovídala jen to

nejnutnější. Je skutečně pravda, že my ženy máme dlouhý jazyk!“

Podobnými vyznáními bychom mohli vyplnit mnoho stránek. Bylo to neustálé obnovování dobré vůle, aniž by zůstávala bezbranná tvář v tvář těžkostem a neúspěchům. Dodejme také, že když ji během poslední nemoci požádali o nějakou připomínku pro její drahou komunitu, odpověděla: „Zachovávat mlčení!“, a když se jí někdo na to ptal, vysvětlovala mu: „Je to proto, že z vlastní zkušenosti vím, že většina nedostatků v klášteře pochází z nezachování předepsaného mlčení.“ (...)

Je třeba připomenout, že trojí panenství, myslí, jazyka a srdce, není cílem samo o sobě, nýbrž je prostředkem ke zdokonalování lásky. Ježíš to Consolatě výslovně vysvětlil (17. června 1934): *Zapomeň na všechno a na všechny, mysl jen na to, abys Mě více milovala, soustřeď všechno své myšlení, tlukot svého srdce a myšlenky na tu jedinou věc: milovat!* (18. srpna 1936): *Nemysli na nic, na nic, na nic, jen na to, abys Mě milovala a trpěla s největší množnou láskou; to postačí.*

Co by bylo platné mlčení slov a zájmů, kdyby v srdci nebyl Ježíš? Proto nikoliv mlčení pro mlčení, ale mlčení z lásky a láska pro život v jednotě s Ježíšem (6. listopadu 1934): *Consolato, ztratíš-li se a žádné myšlenky nedovolíš vstoupit, budu Já myslet za tebe; budeš-li mluvit, budu Já mluvit v tobě; nebudeš-li hledat nic jiného, než abys plnila mou vůli, budu jednat v tobě. Nebudeš už žít ty, ale budu v tobě žít Já.* Takovým způsobem duše všemi svými silami a konáním bude jakoby zbožštěna, a kdo je schopen vyjádřit obdivuhodné pokroky, jakých dosahuje den za dnem ve svém vlastním posvěcování? Proto Ježíš řekl Consolatě: *Rozluč se navždy s každou myšlenkou, s každým slovem; nechej všechny, ať si dělají, co chtějí, ty buď ve Mně, a budeš přinášet mnoho ovoce, protože Já budu jednat v tobě.*

(Pokračování)

HLOUBKA A SMYSL KNĚŽSKÉHO CELIBÁTU - pokračování ze str. 2

u velice důležitého bodu. Velkým problémem křesťanství dnešního světa je, že už nemyslí na Boží budoucnost: zdá se mu dostatečná pouhá přítomnost na tomto světě. Chceme mít jen tento svět, žít jen v tomto světě. Tak zavíráme dveře k pravé velikosti naší existence. Smyslem celibátu jako anticipace budoucnosti je právě otevírat tyto dveře, dělat svět větším, ukazovat realitu budoucnosti, kterou prožíváme již jako přítomnou. Prožívat tak svědectví víry: věříme skutečně, že Bůh je zde, že Bůh vstupuje do mého života, že svůj život mohu založit na Kristu, na budoucím životě.

A nyní poznáváme světské kritiky, o kterých jste mluvil. Je pravda, že pro agnostický svět, pro svět, do kterého Bůh nevstupuje, je celibát velkým pohoršením, právě proto, že ukazuje Boha chápaného a prožívaného jako realitu. Eschatologickým životem celibátu vstupuje budoucí svět Boha do skutečnosti naší doby. A to by mělo zmizet! V určitém smyslu může být trvalá kritika celibátu překvapením v době, kdy se stává stále více módou neuzavírat manželství. Ale toto „neženit se“ je zcela a od základu odlišné od celibátu, protože „neženit se“ je založeno na vůli žít sám pro sebe, nepřijímat definitivní závazek, mít život v každém okamžiku zcela autonomní, rozhodovat si v každém okamžiku, co dělat, jak pojímat život; tedy „ne“ k poutu, „ne“ k určlosti, mít život jen sám pro sebe. Zatímco celibát je právě zcela opačný: je to definitivní „ano“, je to dát se vést za ruku Bohem, odevzdat své ruce Pánu, do jeho „já“, je to tedy akt věrnosti a důvěry, akt, který předpokládá také věrnost manželskou; je pravým opakem k onomu „ne“, k oné autonomii, která se nechce zavázat, která nechce vstoupit do pouta; je to právě ono definitivní „ano“, které předpokládá a potvrzuje definitivní „ano“

manželství. A toto manželství je biblická forma, přirozená forma být mužem a ženou, základ velké křesťanské kultury, velkých kultur světa. A jestliže toto se ztratí, jsou zbořeny kořeny naší kultury. Proto celibát potvrzuje „ano“ k manželství a jeho „ano“ k budoucímu světu, a tak chceme jít vpřed a zpřítomňovat toto pohoršení víry, které staví celou svou existenci na Bohu.

Víme, že po boku tohoto velkého pohoršení svět nechce žít, jsou zde také pohoršení druhotná našich nedokonalostí, našich hříchů, která zatemňují velké pohoršení a vyvolávají názor: „Ale oni nežijí skutečně na Božím základě!“ Ale je zde tolik věrnosti! Celibát, a právě kritiky to ukazují, je velké znamení víry, znamení Boží přítomnosti ve světě. Prosme Pána, aby nám pomáhal osvobodit se od druhotných pohoršení, aby zpřítomnil velké pohoršení naší víry: důvěru, sílu našeho života, která se zakládá na Bohu v Kristu Ježíši.

— ✠ —

Svatý otče, jsem don Anthony Denton, přicházím z Oceánie, z Austrálie. Je nás dnes zde tolik kněží! Víme, že naše semináře nejsou plné, že v budoucnosti v některých částech světa nás čeká úbytek, dokonce drsný. Co udělat účinného pro povolání? Jak představit dnešnímu mladému člověku náš život v tom, v čem je velký a krásný?

Děkuji. Dotýkáte se skutečně znovu velkého problému naší doby: nedostatku povolání, kvůli kterému některé místní církve jsou v nebezpečí, že vy-

prahnou, protože schází slovo života, schází přítomnost svátosti Eucharistie a jiných svátostí. Co dělat? Pokušení je velké: vzít věc sami do rukou, předělat kněžství, Kristovu svátost: být vyvolen od něho – na normální profesi, na „džob“, který má své hodiny a zbytek pak patří jen nám samým; a tak z něho udělat jakoby jiné povolání, udělat ho přístupným a snadným. Ale to je pokušení, které problém nevyřeší.

Napadá mě příběh Saula, izraelského krále, který před bitvou proti Filištanům čeká na Samuela a nezbytnou oběť Bohu. A když Samuel v očekávané době nepřichází, on sám přinese oběť, i když není kněz (srov. 1 Sam 13). Myslí si, že tak problém vyřeší, ale přirozeně ho nevyřeší, protože sám bere do ruky to, co vykonat nemůže, dělá se sám Bohem, jako by nemohl počkat, až věci budou probíhat normálně Božím způsobem.

Tak také my, pokud bychom zvolili profesi, jako je každá jiná, vzdali bychom se posvátnosti, novosti, odlišnosti svátosti, kterou dává jen Bůh, která může přijít jen s jeho povoláním a nikoliv naším „konáním“, nevyřešili bychom nic. Tím více musíme – jak nás Pán vyzývá – prosit, bušit na bránu, na Boží srdce, aby nám dal povolání; prosit s velkou

naléhavostí, s velkým záměrem, s velkým přesvědčením. Protože Bůh se neuzavírá před modlitbou naléhavou, vytrvalou, plnou důvěry, i když nás nechává čekat jako Saula i nad ten čas, jaký jsme předvíдали. To se mi jeví jako první bod: podnitit věřící, aby měli tuto pokoru, tuto důvěru, tuto odvahu modlit se naléhavě o povolání, bušit na Boží srdce, aby nám dal kněze.

Kromě toho bych chtěl říct tři body. První: Každý z nás by měl dělat vše možné, aby žil vlastní kněžství tak přesvědčivým způsobem, aby mladí lidé mohli říct: to je pravé povolání, tak se dělá pro svět něco podstatného. Myslím, že nikdo z nás by se nestal knězem, kdyby nepoznal kněze, kteří přesvědčovali, že v nich hoří oheň lásky ke Kristu. Tedy toto je první bod: snažme se my sami být kněžími, kteří přesvědčují.

Druhý bod je, že máme vyvízet, jak jsem řekl, k iniciativě v modlitbě, mít tu pokoru, tu důvěru mluvit s Bohem s naléhavostí, s rozhodností.

Třetí bod: mít odvahu mluvit s mladými lidmi, jestliže si mohou myslet, že Bůh je volá, protože často je nutné jedno lidské slovo, aby otevřelo sluch pro Boží volání; mluvit s mladými lidmi a především pomáhat jim najít životní kontext, ve kterém by mohli žít. Dnešní svět je takový, že se zdá, jako by vylučoval možnost dát uzrát kněžskému povolání; mladí lidé potřebují prostředí živé víry, ve kterém se projevuje krása víry, ve kterém se ukazuje, že je to model pro život, „skutečný“ model pro život, pomáhat jim nacházet hnutí nebo farnost – farní společenství – nebo jiné prostředí, kde jsou skutečně obklopeni vírou, Boží láskou, a mohou tedy být otevření, aby je Boží povolání zastihlo a pomohlo jim.

Konečně děkuje Bohu za všechny seminaristy naší doby, za mladé kněze a modleme se. Pán nám pomůže. Děkuji vám všem!

Překlad -lš-

PRACOVNÍ DOVOLENÁ

Benedikt XVI. pracoval během své dovolené v Castelgandolfo na třetím dílu knihy Ježíš Kristus, věnovaném Ježíšovu dětství. Nejvíce času věnoval četbě a studiu. Podle mluvčího P. Lombardiho ho taková činnost neunavuje, i když je náročná.

Kath-net

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Jak jsou ochuzeni a v jakém kontrastu k jejich smýšlení je Ježíšova výslovná žádost, abychom celý svůj život prožívali v úplné oddanosti nejen k němu, ale současně i k jeho Matce! Také jím samým požadovaný úkon lásky: *Ježíši, Maria, miluji vás, zachraňte duše*, je jasným potvrzením, že Ježíš a Maria jsou dvojice naprosto nerozdělitelná. V originále zní tato modlitba: *Gesù, Maria, vi amo, salvate anime*. „Salvate“ je totéž jako „spaste“. Jak jsme četli v minulém čísle Světla, „naše láska k Ježíši nemůže a nesmí být nikdy odloučena od lásky k nejsvětější Panně Marii, jednak proto, že by se nemohla líbit Ježíši, kdyby nemilovala také jeho a naši Matku, jednak proto, že naše láska může dospět k Bohu pouze tehdy, když prochází láskou k Marii, jedinému tvoru, který Ho zde na zemi miloval tak, jak chce a má být milován.“

Ačkoliv se to může zdát absurdní, páté mariánské dogma by nejvíce přispělo k tomu, aby se zcela jednoznačně a jednou provždy vyjasnila a vymezila role a místo Panny Marie v dějinách spásy. Jasná definice dogmatu bude přece přesně definovat jedinečnou roli jediného Spasitele a současně vymezí, jaká je po jeho boku role té, kterou mu Otec dal, aby byla jeho nerozlučnou spolupracovnicí a správkyní všech jeho milostí. To pak zcela vylučuje, aby někdo mohl Matku Boží chápat jako nějakého konkurenčního nebo alternativního spasitele.

Čím více jsou si teologové (katoličtí i nekatoličtí) jisti svým přesvědčením o nevhodnosti pátého dogmatu, tím více by měli být opatrnější. Že teologové nejsou neomylné autority, vidíme už na příkladu třetího mariánského dogmatu o Neposkvrněném početí Panny Marie. Nejvýznamnější teologové i někteří světcí byli po staletí hluboce přesvědčeni, že přijmout takový článek víry je naprosto vyloučeno. Hovo-

řil o tom nedávno Benedikt XVI. ve své katechezi o svatém Janu Duns Scotovi, který byl zřejmě jedním z mála, kdo pochopili, že nestačí hledat jen důvody proti, ale především je třeba hledat a promyslet také důvody pro.

Jelikož žádost o toto dogma vyslovila sama Panna Maria v oficiálně uznaném zjevení, nepřichází s tím jistě proto, abychom jí dokazovali, že to nejde, ale abychom jí vyhověli a vynaložili všechno úsilí jak pro pochopení, že toto dogma je pro nás velmi potřebné, ba nezbytné, tak pro co nejrychlejší překonání existujících překážek. Je sice pravda, že ještě nikdy nebylo dogma vyhlášeno po podnětu soukromého zjevení, ale jaká je v tom překážka? Kdyby to mělo platit jako argument, bylo by to totéž, jako bychom chtěli tvrdit, že se nemůže stát nic, co se ještě nestalo. Panna Maria tento titul žádá nikoliv pro sebe. Ona je u Otce, Syna a Ducha Svatého dokonale oslavena, ale je to lidstvo, které tento její titul potřebuje, aby si tak v plnosti zpřístupnilo poklady milostí, které ona spravuje a slibuje. Hlavním smyslem samotnou Marii požadovaného dogmatu je nesporně **záměr Ducha Svatého, jednou provždy skoncovat s nepřijatelnou a bludnou alternativou „Kristus, nebo Maria“ a nahradit ji uznáním nerozlučného spojení „Kristus spolu se svou Matkou Marií“** a otevřít i dosud odloučeným křesťanům Mariinu mateřskou náruč. Ta je pak nesporně přivede do jediného ovčince.

Mariina role jako Spoluvykupitelky se neprojevila jen pod křížem, ale uplatňuje se až do dnešních dob. Vykoupení jednoho každého člověka se nenaplnuje jen Kristovou smrtí, ale teprve tím, že skutečně dosáhne věčného života u Boha. Čím více je jednotlivec, národ, lidstvo v tomto směru v ohrožení, tím více se také Maria zasazuje o jeho záchranu, protože jí na tom

nesmírně záleží právě z titulu její role Spoluvykupitelky. Není to nápadné, jak souběžně s nástupem osvícenství a rozvojem volnomyšlenkářství a bezbožectví nastoupila i série velkých mariánských zjevení? Maria nám opakovaně přichází důrazně připomenout, co musíme naléhavě udělat, aby Synovo a její utrpení nebylo nakonec pro nás marné. Tento její prorocký hlas nesmíme přehlížet, ani na něj reagovat příliš pozdě.

Panna Maria ovšem sama předpověděla, že páté dogma naráží na nesmírné překážky. Je to také zcela pochopitelné. Zaslíbení, která jsou s tímto dogmatem spojena, hovoří jasně o velké a naprosté porážce Satana. Ten v současné době slaví velké triumfy. Protože si je plně vědom, že s tímto dogmatem skončí jeho nadvláda, dělá rafinovaně a záłudně všechno, co je v jeho silách, aby dogma zmařil nebo alespoň co nejvíce oddálil.

Když budeme dlouho netečně váhat, může se stát, že se bude opakovat historie s naléhavým požadavkem Panny Marie vysloveným ve Fatimě 1917. Ačkoliv byl doložen velkým slunečním zázrakem, její žádost nebyla vyslyšena a vzbudila pozornost teprve u papeže Pia XII., ale to až v době, kdy krvavé katastrofy, kterým mělo zasvěcení Ruska zabránit, byly už v plném proudu. Tato tragická zkušenost by nám měla být poučením, abychom na začátku 21. století neopakovali velkou chybu ze začátku 20. století. Jan Pavel II. věnoval amsterodamskému zjevení velkou pozornost a podle svědectví Reného Laurentina sám vyzval biskupa Josefa Punta, aby tato zjevení prohlásil za autentická. Kongregace pro nauku víry se už sice postarala o úpravu modlitby k Paní a Matce všech národů, ale požadované páté dogma zůstává zatím stále jen na papíře.

Všechno toto dění a v evropských zjeveních vyslovená poselství předcházelo obširné a zcela vyčerpávající hluboce teologické vysvětlení a zdůvodnění sa-

motného Pána Ježíše, který tak učinil na druhém konci světa ve svých sděleních své poselkyni a matce kněží, služebníci Boží Conchitě Armidě, kterou si, jak sám řekl, „vybral se zřetelem na své nesmírné plány jako nástroj a řečiště“. Její rukopisy s těmito poselstvími zaplňují 158 svazků a bylo z nich publikováno 46 děl. V těchto snad vůbec nejobsáhlejších zjeveních, jaká byla kdy zaznamenána, mluví Ježíš o své Matce jako Spoluvykupitelce již 30 let před Amsterodamem opakovaně s přesvědčivou samozřejmostí: „Je zřejmé, že všechny milosti jsem získal Já svým utrpením, svou smrtí a svým životem stále ukřížovaným. Ale musely procházet skrze Srdce Matky, jediný pramen, skrze který tečou všechny milosti na lidstvo. Proč? Protože ona byla Spoluvykupitelka, byla první, která pokračovala v mém utrpení na zemi.“

Nastala doba plná zmatků v Církvi i mimo ni, která naléhavě vyžaduje, aby se Církev vážně zabývala závažnými poselstvími Ježíše a jeho Matky. Církev musí především ve svých kněžích nastoupit ve stopách Ježíše Krista pod vedením Ducha Svatého spoluvykupitelskou cestu kříže a přivést lidstvo k novým Letnicím. Jsou to tytéž Letnice, které slibuje Matka Boží, jakmile se jí dostane oficiálního uznání jako Ježíšově Spoluvykupitelce. To je také další důvod, proč jsou obavy z narušení dialogu s odloučenými bratry vlastně bezpředmětné. Tyto nové Letnice přinesou zcela novou situaci, nové perspektivy a zcela nová řešení všech problémů včetně jednoty Církve, která nebude dílem lidí, ale bude to nesmírný Boží dar a zázrak Boží milosti, jak o tom psal Jan XXIII. a jak o tom mluví i současný papež. Každý, komu není lhostejný osud Církve a světa, ať se zapojí do horoucích a vytrvalých modliteb na tento úmysl, abychom všichni, odshora až dolů, včas pochopili, jaká je vůle Boží.

-š-

Pondělí 16. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Benátky 6:15 Pramen v poušti 6:30 Atentát 6:40 Chiara Lubichová 7:05 Katolíci v Moskvě 7:30 GOODwillBOY IV. (8. díl) 8:10 Eschatologie – Nové nebe, nová země (1. část) – P. Roman Czudek 8:45 Diecéze brněnská dnes 9:00 Moldávie tenkrát 9:20 Historie válečného letectví (6. díl): Severní Afrika, Globální operace 9:55 Přejeme si... 10:10 Dům sv. Antonína 10:30 Na koberečku (41. díl) 10:45 Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura 11:30 Ekoauto (9. díl) 11:45 Bolek a Lolek (48. díl): Hon na gorilu 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) 13:15 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 14:00 Skanzen Řepora 14:20 Noemova pošta 2010: srpen 15:50 Prostřelený klobouk na Žvahově 16:10 Quasimodo – Kristův kovboj 16:40 Přejeme si... 16:55 Čteme z křesťanských periodik 17:00 NOEparáda (70. díl): 17. finále 17:25 V posteli Pod nebesy IV. (1. díl) 18:15 Noeland (19. díl) 18:40 Bolek a Lolek (49. díl): Unesený expres [P] 18:50 Cesty za poznáním: Stockholm 19:15 Programová nabídka TV NOE 19:20 Lurdy 19:50 Hornolidečko – Valašské Příkazy 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Harfa Noemova II. (7. díl) 20:20 Pius XII. a holocaust 20:45 Mikroregion Třemšín (1. díl) 20:55 Na koberečku (52. díl) 21:10 Cesty za poznáním: Bangkok 21:35 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) 21:45 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 22:00 Eschatologie – Nové nebe, nová země (2. část) – P. Roman Czudek 22:45 Óda na ... 23:05 Léta letí k andělům (22. díl): Max Kašparů 23:25 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 0:05 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 17. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Palác Phaistos 6:15 Kulatý stůl: Ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. v ČR očima mladých 7:45 Noeland (20. díl) 8:10 V posteli Pod nebesy IV. (2. díl) 9:05 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) 9:15 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 9:45 Prostřelený klobouk na Žvahově 10:05 Obnova víry 10:30 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 11:00 Hlubinami vesmíru s doc. Josipem Kleczkem: O životě ve vesmíru (2. díl) 11:35 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 11:45 Bolek a Lolek (49. díl): Unesený expres 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Polední modlitba 12:05 L'Orfeo baroque orchestra 13:30 JuniorTV Kopřivnice (7. díl) 13:50 Cesty za poznáním: Šanghaj 14:15 Pius XII. a holocaust 14:40 Věci víry 15:05 Eschatologie – Nové nebe, nová země (2. část) – P. Roman Czudek 15:50 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 16:15 Pramen v poušti 16:30 Židovský hřbitov v Rousínově 16:45 BET LECEM – vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 17:00 Pro vita mundi (36. díl): Doc. ThDr. Tomáš Novotný 17:40 GOODwillBOY IV. (9. díl) 18:20 Na koberečku (52. díl) 18:35 Bolek a Lolek (49. díl): Unesený expres 18:45 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží 19:10 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) 19:20 Přejeme si... 19:35 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 19:45 Zpravodajské Noeviny [P] 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Oko bez světla se nepotěší [P] 21:15 Zpravodajské Noeviny 21:25 Volání severu 21:45 Programová nabídka TV NOE 21:50 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 22:20 Bez hábitu (19. díl): Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 23:20 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (4. díl) 0:50 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 18. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Cesty za poznáním: El Djem 6:25 Čteme z křesťanských periodik 6:30 Historie vá-

lečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 7:00 Přejeme si... 7:15 Jsem šťastný, budete i vy! 7:45 GOODwillBOY IV. (10. díl) 8:25 Křížovatky – Dana Němcová (7. díl) 8:50 Cesty za poznáním: Stockholm 9:15 Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura 10:05 Katolíci v Moskvě 10:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. [L] 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Eschatologie – Nové nebe, nová země (1. část) – P. Roman Czudek 12:40 Óda na ... 13:00 Hornolidečko – Valašské Příkazy 13:05 Dům sv. Antonína 13:30 Čtyřicet let velkého pátku [P] 14:25 Kamélie v klášteře 14:40 Prostřelený klobouk na Žvahově 14:55 Ekoauto (9. díl) 15:10 Atlas Charity: Charita Vyškov – Dědice 15:25 Quasimodo – Kristův kovboj 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Oko bez světla se nepotěší 17:25 V posteli Pod nebesy IV. (3. díl) 18:15 Noeland (20. díl) 18:40 Bolek a Lolek (50. díl): Závod [P] 18:50 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 19:35 Mikroregion Třemšín (1. díl) 19:45 Atentát 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 20:20 Přejeme si... [P] 20:35 Pro zdraví (4. díl): Liga proti rakovině 20:45 Boromejky pod Petřínem 21:00 Cesty za poznáním: Bangkok 21:25 Pramen v poušti 21:40 Moldávie tenkrát 22:00 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) 22:10 BET LECEM – vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 22:30 Generální audience papeže Benedikta XVI. 0:05 L'Orfeo baroque orchestra 1:25 Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 19. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [L] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 U NÁS aneb od cimbálu o lidové kultuře (4. díl) 7:05 Eschatologie – Nové nebe, nová země (2. část) – P. Roman Czudek 7:50 Skanzen Řepora 8:10 Noeland (19. díl) 8:35 V posteli Pod nebesy IV. (4. díl) 9:30 Přejeme si... 9:45 BET LECEM – vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 10:05 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) 10:15 Pro vita mundi (36. díl): Doc. ThDr. Tomáš Novotný 10:55 Pro zdraví (4. díl): Liga proti rakovině 11:05 Pramen v poušti 11:20 Harfa Noemova II. (7. díl) 11:40 Hornolidečko – Valašské Příkazy 11:45 Bolek a Lolek (50. díl): Závod 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním: Chrám Tian Tan 12:15 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 12:50 Kulatý stůl: Ohlédnutí za návštěvou Sv. otce Benedikta XVI. v ČR očima mladých 14:20 Tlučeš na mé dveře: Pastor v Cronenbourgské čtvrti 14:50 Obnova víry 15:15 Cesty za poznáním: Šanghaj 15:40 Hillsong a Matt Redman porvě v České republice 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Volání severu 16:30 Pius XII. a holocaust 16:55 Dům sv. Antonína 17:15 Atentát 17:25 Slovo pre Teba (1/2) [P] 17:35 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží 18:05 NOEparáda (70. díl): 17. finále 18:35 Bolek a Lolek (50. díl): Závod 18:45 GOODwillBOY IV. (11. díl) 19:25 Ekoauto (9. díl) 19:40 Židovský hřbitov v Rousínově 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Klapka s ... (6. díl) 21:00 Chiara Lubichová 21:25 Cesta k andělům (16. díl): Osamu Okamura 22:10 Programová nabídka TV NOE 22:15 BET LECEM – vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 22:30 Věci víry 22:55 Čteme z křesťanských periodik 23:00 Lurdy 23:25 Křížovatky – Dana Němcová (7. díl) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Hlubinami vesmíru s doc. Josipem Kleczkem: O životě ve vesmíru (2. díl) 0:45 Prostřelený klobouk na Žvahově 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 20. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Čteme z křesťanských periodik 6:10 J. S. Bach: Matoušovy pašije (1) 7:20 Lurdy 7:45 Cesty za poznáním: Bangkok 8:10 NOEparáda (70. díl): 17. finále 8:35 GOODwillBOY IV. (12. díl) 9:15 Pro zdraví (4. díl): Liga proti rakovině 9:25 Cesty za poznáním: Havana 9:35 Historie válečného letectví (7. díl): Expandující letecké síly, Schweinfurt a Regensburg 10:10 Čtyřicet let velkého pátku 11:05 Óda na ... 11:25 Dům sv. Antonína 11:45 Bolek

a Lolek (50. díl): Závod 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Polední modlitba 12:05 Kulatý stůl: Církevní majetek 13:40 Moldávie tenkrát 14:00 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 14:30 BET LECEM – vnitřní domov (2. díl): Juan Provecho 14:45 Oko bez světla se nepotěší 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Klapka s ... (6. díl) 17:15 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 18:00 Folklor bez hranic: Ostrava 2010 [L] 21:05 Cesty za poznáním: Klášter Arkádi 21:15 Přejeme si... 21:30 Noekreace aneb Vandrování (48. díl) 21:40 Z pokladů duše: Zamyšlení 21:50 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí [P] 22:15 Atentát 22:25 Eschatologie – Nové nebe, nová země (1. část) – P. Roman Czudek 23:00 Kamélie v klášteře 23:15 Slovo pre Teba (1/2) 23:25 Katolíci v Moskvě 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Bez hábitu (19. díl): Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 21. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 6:35 Bez hábitu (19. díl): Misijní sestry Služebnice Ducha Svatého 7:35 Platinové písničky (7. díl): Dechovka 8:05 Johann Sebastian Bach: Člověk, který dal hudbě dýchat 8:40 Noeland (20. díl) 9:05 Ve jménu Ježíše (15. díl): Město Boží 9:30 JuniorTV Kopřivnice (8. díl) [P] 9:55 GOODwillBOY IV. (12. díl) 10:35 NOEparáda (70. díl): 17. finále 11:00 Prostřelený klobouk na Žvahově 11:15 Cesty za poznáním: Šanghaj 11:40 Hornolidečko – Valašské Příkazy 11:45 Bolek a Lolek (51. díl): Sněhová královna 11:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 12:00 Angelus Domini 12:05 L'Orfeo baroque orchestra 13:30 Zpravodajské Noeviny 13:40 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 14:25 Quasimodo – Kristův kovboj 15:00 Primiční mše svatá P. Jacka Brończyka [P] 16:00 Programová nabídka TV NOE 16:05 Přejeme si... 16:20 Klapka s ... (6. díl) 17:20 Oko bez světla se nepotěší 18:35 Bolek a Lolek (51. díl): Sněhová královna 18:50 Pius XII. a holocaust 19:15 Na koberečku (52. díl) 19:30 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 Chůvičky: Divadlo Hroznová Lhota 21:45 Křesťanství a environmentální etika – P. RNDr. Marek Orko Vácha (1. část) 22:40 Cesty za poznáním: Národní park Acadia 23:25 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 23:50 Obnova víry 0:20 Čtyřicet let velkého pátku 1:15 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 22. 8. 2010: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Cesty za poznáním: Benátky 6:15 Evangelium [P] 6:25 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 6:50 Klapka s ... (6. díl) 7:50 Oko bez světla se nepotěší 9:05 Pro zdraví (4. díl): Liga proti rakovině 9:15 Skanzen Řepora 9:35 Hornolidečko – Valašské Příkazy 9:40 Čteme z křesťanských periodik [P] 9:50 Evangelium 10:00 Mše svatá z Trnavy 11:05 Cesty za poznáním: Palác Phaistos 11:15 Židovský hřbitov v Rousínově 11:30 Slovo pre Teba (1/2) 11:40 Léta letí k andělům (32. díl): Jiří Strach 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. 12:20 Zpravodajské Noeviny: 17. 8. 2010 12:30 Přejeme si... [P] 12:45 Čteme z křesťanských periodik 12:50 Platinové písničky (8. díl): Dechovka 13:20 Moldávie tenkrát 13:45 Dům sv. Antonína 14:05 Křížovatky – Dana Němcová (7. díl) 14:30 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 14:55 Harfa Noemova II. (7. díl) 15:15 Mikroregion Třemšín (1. díl) 15:25 Óda na ... 15:50 V posteli Pod nebesy IV. (5. díl) 16:40 Ve jménu Ježíše (16. díl): Patrik [P] 17:05 Noeland (19. díl) 17:35 NOEparáda (70. díl): 17. finále 18:00 Cesty za poznáním: Bangkok 18:25 Lurdy 18:50 Cesta k andělům (25. díl): Martin Petiška 19:40 Přejeme si... 19:55 Z pokladů duše: Zamyšlení 20:00 J. S. Bach: Matoušovy pašije (2) 21:35 Noekreace aneb Vandrování (49. díl) [P] 21:45 Diecéze brněnská dnes 22:00 Nedělní čtení: 21. neděle v mezidobí 22:25 Obnova víry 22:50 Kamélie v klášteře 23:05 Eschatologie – Nové nebe, nová země (2. část) – P. Roman Czudek 23:50 Čteme z křesťanských periodik 0:00 Atentát 0:10 Chiara Lubichová 0:35 Na koberečku (52. díl) 0:50 Volání severu 1:10 Poslech Radia Proglas [L].

LITURGICKÁ ČTENÍ - pokračování ze str. 3

plod života tvého! Jak jsem si zasloužila, že matka mého Pána přišla ke mně? Vždyť jakmile zazněl tvůj pozdrav v mých uších, dítě se živě a radostně pohnulo v mém lůně. Blahoslavená, která jsi uvěřila, že se splní to, co ti bylo řečeno od Pána!“

Maria řekla: „Velebí má duše Hospodina a můj duch jása v Bohu, mém spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici. Od této chvíle mě budou blahoslovit všechna pokolení, že mi učinil veliké věci ten, který je mocný. Jeho jméno

je svaté a jeho milosrdenství trvá od pokolení do pokolení k těm, kdo se ho bojí.

Mocně zasáhl svým ramenem, rozptýlil ty, kdo v srdci smýšlejí pyšně. Mocné sesadil z trůnu a poníženě povýšil, hladově nasycil dobrými věcmi a bohaté propustil s prázdnou.

Ujal se svého služebníka Izraele, pamatoval na své milosrdenství, jak slíbil našim předkům, Abrahámovi a jeho potomkům navěky.“

Maria zůstala u Alžběty asi tři měsíce a pak se vrátila domů.

CÍRKEV PROTI DIKTATUŘE

Venezuelský kardinál Jorge Urosa Savino ostře kritizoval venezuelskou vládu: její šéf Chávez usiluje o komunistickou diktaturu a porušuje ústavu. Prohlásil to před venezuelským parlamentem. Spor mezi církví a státem dosáhl v minulých dnech vrcholu, když Chávez požadoval změnu na místě kardinála a biskupy označil za „obyvatele z pekla“.

KRUTÉ MRAZY

Jižní Ameriku přepadly neobvyklé mrazy. V Peru byl v 16 z 25 krajů vyhlášen výjimečný stav. Na hranicích Bolívie a Peru naměřili teplotu -23 °C. Arcibiskup Limy kardinál J. L. Ciporani vyzval k velké akci solidarity s postiženými. Mrazy si již vyžádaly několik obětí na lidských životech.

VSTUPENKY NA PAPEŽSKÉ MŠE

Vstupenky na mše, které bude Benedikt XVI. sloužit při návštěvě Velké Británie, mají stát asi 23 € - 30 €. Z výtěžku chce církev pokrýt náklady návštěvy, které budou činit 8,3 mil. €. Papež bude ve Velké Británii od 16. do 19. září a setká se také s královnou a předními britskými politiky a zástupci anglikánské církve.

KONEC S PORNOPROGRAMY

Satelit Astra Luxemburg nepřijímá další smlouvy k vysílání pornoprogramů a existující smlouvy ukončí v roce 2011. Týká se to asi 40 programů. Je to výsledek dohody, kterou se satelitem uzavřela německá Komise pro ochranu mládeže.

Kath-net

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. - 21. SRPNA 2010

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec - dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec - nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 8.	PO 16. 8.	ÚT 17. 8.	ST 18. 8.	ČT 19. 8.	PÁ 20. 8.	SO 21. 8.									
Antifona	1469	1654	1150	1278	1166	1295	1181	1311	1197	1329	1734	1953	1722	1941		
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	784	883	783	881	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1469	1654	1151	1279	1166	1296	1182	1312	1198	1330	1734	1953	1723	1941		
Antifony	1470	1655	1151	1279	1167	1296	1183	1313	1198	1330	1214	1347	1229	1364		
Žalmy	813	914	1152	1280	1167	1297	1183	1313	1199	1331	1214	1347	1229	1364		
Krátké čtení a zpěv	1470	1655	1155	1283	1170	1300	1186	1317	1201	1334	1735	1954	1724	1942		
Antifona k Zach. kantiku	1471	1655	1155	1284	1170	1300	1186	1317	1202	1334	1477	1663	1724	1943		
Prosby	1471	1656	1155	1284	1171	1300	1186	1317	1202	1334	1724	1943	1724	1943		
Závěrečná modlitba	1471	1656	1476	1661	1171	1301	1187	1318	1476	1662	1477	1663	1478	1664		
Modlitba během dne:																
Hymnus	792	890	1156	1285	1172	1301	1187	1318	1203	1335	1219	1353	1233	1369		
Antifony	1472	1657	1157	1285	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1369		
Žalmy	818	919	1157	1286	1172	1302	1188	1319	1204	1336	1219	1353	1234	1370		
Krátké čtení	1472	1657	1159	1288	1175	1305	1190	1322	1206	1338	1221	1356	1236	1372		
Závěrečná modlitba	1471	1656	1159	1288	1175	1305	1191	1322	1206	1339	1222	1356	1236	1372		
Nešpory:																
Hymnus	1473	1658	1473	1658	1160	1290	1176	1307	1192	1323	1207	1340	1736	1955	807	907
Antifony	1468	1653	1474	1659	1161	1290	1177	1307	1193	1324	1208	1341	1224	1358	808	908
Žalmy	1649	1866	1661	1878	1161	1291	1177	1308	1193	1324	1209	1341	1224	1359	808	908
Kr. čtení a zpěv	1468	1653	1474	1659	1164	1294	1180	1310	1196	1327	1211	1344	1737	1956	810	911
Ant. ke kant. P. M.	1468	1653	1474	1660	1164	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1344	1477	1663	711	803
Prosby	1468	1660	1474	1660	1165	1294	1180	1310	1196	1328	1211	1345	1731	1950	811	911
Záv. modlitba	1469	1654	1471	1656	1476	1661	1181	1311	1197	1329	1476	1662	1477	1663	712	803
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

Liturgická čtení

Neděle 15. 8. - slavnost Nanebevzetí

Panny Marie

1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3-6a.10ab

Ž 45(44),10b.11a+12a.16

Odp.: srov. 10b (Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.)

2. čt.: 1 Kor 15,20-27a

Ev.: Lk 1,39-56

Slovo na den: Blahoslavená, která jsi uvěřila.

Pondělí 16. 8. - nez. pam. sv. Štěpána Uherského

1. čt.: Ez 24,15-24

Dt 32,18-19.20.21

Odp.: 18a (Opustil jsi Boha, který tě zplodil.)

Ev.: Mt 19,16-22

Slovo na den: Mít poklad v nebi.

Úterý 17. 8. - ferie

1. čt.: Ez 28,1-10

Dt 32,26-27ab.27cd-28.30.35cd-36ab

Odp.: 39c (Já usmrcuji a já ožívuji.)

Ev.: Mt 19,23-30

Slovo na den: Poslední budou prvními.

Středa 18. 8. - ferie

1. čt.: Ez 34,1-11

Ž 23(22),1-3a.3b-4.5.6

Odp.: 1 (Hospodin je můj pastýř, nic nepostrádám.)

Ev.: Mt 20,1-16

Slovo na den: Chci i tomuhle poslednímu dát jako tobě.

Čtvrtek 19. 8. - nez. pam. sv. Jana Eudese

1. čt.: Ez 36,23-28

Ž 51(50),12-13.14-15.18-19

Odp.: Ez 36,25 (Pokropím vás očistnou vodou a budete čisti od všech svých nečistot.)

Ev.: Mt 22,1-14

Slovo na den: Jeden na své pole, jiný za svým obchodem.

Pátek 20. 8. - památka sv. Bernarda

1. čt.: Ez 37,1-14

Ž 107(106),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 1 (Oslavujte Hospodina, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo:

Ateluja.)

Ev.: Mt 22,34-40

Slovo na den: Jako sám sebe.

Sobota 21. 8. - památka sv. Pia X.

1. čt.: Ez 43,1-7a

Ž 85(84),9ab-10.11-12.13-14

Odp.: srov. 10b (Hospodinova velebnost bude sídlit v naší zemi.)

Ev.: Mt 23,1-12

Slovo na den: Skutky dělají jen proto, aby se ukázali.

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKY

PÁN JEŽÍŠ O SVÝCH KNĚŽÍCH *Conchita Cabrera de Armida • Z italského přeložil PhDr. Lubomír Štula*

Kniha obsahuje duchovní vize mexické mystičky 20. století, ve kterých se Ježíš obrací ke svým kněžím. Kardinál D. Castrillón Hoyos, prefekt Kongregace pro klérus, o knize píše: „Toto dílo je v harmonickém souladu s tradiční katolickou naukou o kněžství, ale má zvláštní řeč, ta nám, řekl bych, pomáhá prohlubovat tajemství a především nás uvádí do meditace o přetvoření kněze v Krista, což se mi jeví jako srdce tohoto poselství Boží lásky (...). Sdělení nám dávají nahlédnout v eucharistickém Večeřadle do „materiálního Božího služebníka – kněze (...), je pozván, aby obohatil vlastní duchovní život zvláštním způsobem skrze tajemství duchovního materství Panny Marie.“

Čtenáři Světla již měli možnost seznámit se s těmito texty v četbě na pokračování.

Matice cyrilometodějská s. r. o. • Brož., A5, 392 stran, 298 Kč

VÁNOČNÍ GRADUÁL

P. Josef Olejník • Uspořádal Oldřich Heyl

Vánoční graduál obsahuje zhudebněné texty liturgie doby adventní a vánoční, je rozšířen o liturgii slavnosti Panny Marie,

počaté bez poskvrny prvotního hříchu (8. 12.), památky Panny Marie, Matky jednoty křesťanů (18. 1.) a svátku Uvedení Páně do chrámu (2. 2.). Převážná většina zpěvů je zde antifonální nebo responsoriální. Na závěr Vánočního graduálu jsou zařazeny Zpěvy u jesliček na slova básníka Václava Renče. Samostatně byl vydán **Zpěvník a Varhanní doprovod**.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Zpěvník - váz., A5 na šířku, 256 stran, 230 Kč

Varhanní doprovod - váz., A4 na šířku, 248 stran, 330 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

NEJHLUBŠÍ TOUHY • ZKUŠENOST DUCHOVNÍCH CVIČENÍ

Thérèse Daly IBVM • Z angličtiny přeložila sr. Josefa Strettiová OP

Sestra Thérèse v této knize ukazuje duchovní cvičení sv. Ignáce z Loyoly ve světle Mary Ward. Tak vidíme dvě pozoruhodné osobnosti, které se navzájem doplňují a nenásilně tak vytvářejí mužskou a ženskou psychologii duchovních cvičení. Mary Ward (1585–1645) je zakladatelkou Institutu blahoslavené Panny Marie (lidově „anglické panny“). Podobně jako sv. Ignác chtěla, aby posláním Institutu byla výchova a vzdělání mládeže.

Karmelitánské nakladatelství

Brož., 175x224 mm, 144 stran, 155 Kč

Objednávky knih - tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo - tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

771 11 Olomouc 1

147/2002

P. P.

D + I

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.